

แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภท
วิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

สารนิพนธ์
ของ
นัศรีน ดลระหมาน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา
พฤษภาคม 2551

แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภท
วิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

สารนิพนธ์
ของ
นัศรีน ดลระหมาน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา
พฤษภาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภท
วิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

บทคัดย่อ
ของ
นัศรีน ดลระหมาน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา
พฤษภาคม 2551

นัศรีน ดลระหมาน. (2550).แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน

ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :

รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวม และแยกรายด้าน 4 ด้านได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทพาณิชยกรรม ใน 4 ด้าน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียน ภูมิฐานะเดิมของนักเรียน และประเภทของสถานศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา จำนวน 225 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ชนิดประเมินค่า 5 ระดับ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.963 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งฉบับ การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการของ LSD (Least Significant Difference Test) ได้ผลการวิจัย ดังนี้

นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว และแรงจูงใจด้านปัจจัยทางสังคม อยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจด้านของการสนับสนุนบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม พบว่า นักเรียนที่มีประเภทของสถานศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 โดย ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

MOTIVATION TO STUDY AT THE LEVEL OF VOCATIONAL CERTIFICATE OF
STUDENTS WHO STUDY IN COMMERCE PROGRAM, YALA PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
NUSSAREEN DONRAMAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

May 2008

Nussareen Donraman. (2007). *Motivations to Study the Certificate of Vocational Education of Commerce Students in Yala Province*. Master's Project, M.Ed. (Business Education) Bangkok; Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof.Dr. Boonchird Pinyoanuntapong.

The main purpose of this research was to investigate and compare the motivations to study the certificate of vocational education of Commerce students in Yala Province. The specific objectives were to examine the levels of their motivations to study both in general and in 4 individual areas of personal reasons, supports of other persons, occupations, and social factors; and to compare the motivations in those 4 areas classified by years of study, parents' occupations, learning progress, students' hometowns, and types of institute. Samples used in the research were 225 first and second year Commerce students in Yala in second semester of 2007 academic year. Tool used to collect data was the five-rating scale questionnaire about motivations to study the certificate of vocational education with the reliability of 0.963. The data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and least-significant difference (LSD). The results of research were as follows.

The motivations to study the certificate of vocational education of Commerce students were generally at the high level. When considering in individual areas, it was found that the motivations in the areas occupations, personal reasons, and social factors were at the high level while the motivations in the area of supports of other persons were at the middle level.

According to the comparison of motivations, it was found that the motivations of students in different types of institute were generally different with statistical significance at the level of .01. The motivations in the areas of personal reasons, occupations, and social factors were different with statistical significance at the level of .01. The motivations of students with different parents' occupations were generally different with statistical significance at the level of .01. In the area of occupations, they were different with statistical significance at the level of .05. The motivations of students with different learning progress were generally different with no statistical significance. They were different with statistical significance at the level of .01 in the area of personal reasons, and at the level of .05 in the area of occupations

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษาแนะนำ การทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอนจนเสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัย และท่านยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์ และงานด้านวิชาการอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งถึงความกรุณาดังกล่าว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สุภา พรพรรณ สิริแพทย์พิสุทธิ ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ฉบับนี้ และได้ให้ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์จนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลีมีไทย อาจารย์นำผึ้ง อินทะเนตร ดร.อิทธิร น่วมถนอม ดร.จรรยา สิงห์ทอง ดร.อดุลย์ ไบกุหลาบ ที่กรุณาให้คำแนะนำพร้อมทั้ง ข้อคิดที่เป็นประโยชน์และเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้วิจัยในการศึกษา หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนประสบการณ์อันมีคุณค่าแก่ผู้วิจัย ด้วยความเมตตา กรุณาตลอดมา

ขอขอบคุณนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา และโรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ จังหวัด ยะลา ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม รวมทั้งขอขอบคุณ คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ วิทยาลัย อาชีวศึกษายะลา และโรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ ทุกท่าน และคุณวิศิษฐ์ ตาเดอินทร์ ที่มีส่วน ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดเวลาที่ทำการเก็บข้อมูลและทำงานวิจัยครั้งนี้

ท้ายที่สุดของความสำเร็จในครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ที่ให้ชีวิต สติปัญญา ตลอดจนกำลังใจในการทำสารนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ คุณค่าที่เกิดขึ้นจากการศึกษาครั้งนี้ ขอมอบ แต่คุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนสมาชิกในครอบครัวทุกคน อาจารย์นำผึ้ง อินทะเนตรที่เสียสละเวลาและ ให้คำแนะนำในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ คุณวิจิตร หลาบโพธิ์ และพี่ๆ ธุรกิจศึกษา รุ่น 11 ทุกท่านที่ ให้การสนับสนุนให้ความช่วยเหลือให้ความห่วงใยตลอดจนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

นศรีน ดลระหมาน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความหมายของแรงจูงใจ.....	7
ประเภทของแรงจูงใจ.....	9
แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ.....	11
สิ่งสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจ.....	14
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ.....	14
แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ.....	17
การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ.....	18
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546).....	20
สภาวะทางภูมิศาสตร์จังหวัดยะลา และประวัติสถานศึกษา.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	33
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	33
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล...	41
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	59
สังเขปความมุ่งหมายและวิธีดำเนินการวิจัย.....	59
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	66
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	71
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	94

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....		33
2 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน.....		42
3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตร วิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน.....		43
4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านเหตุผลส่วนตัว.....		44
5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง.....		46
6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการประกอบอาชีพ.....		47
7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการปัจจัยทางสังคม.....		48
8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตาม ระดับชั้น.....		49
9 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตาม ประเภทของสถานศึกษา.....		51
10 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวม และ รายด้านจำแนก ตามอาชีพผู้ปกครอง.....		52
11 การทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ในด้านรวม.....		53
12 การทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ในด้านการประกอบ อาชีพ.....		54
13 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวม และรายด้านจำแนกตาม ผลการเรียนรู้.....		55
14 การทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามผลการเรียนรู้ ในด้านเหตุผลส่วนตัว.....		56

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 การทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามผลการเรียน ในด้านการประกอบ อาชีพ.....	56
16 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านและรายด้าน จำแนกตาม ภูมิลำเนาเดิมของ นักเรียน.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างสังคม เพื่อให้สามารถนำการพัฒนาทั้งใน ด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมได้อย่างสมดุล สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ทั้งภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งมีคุณสมบัติความเป็นมนุษย์ มีคุณธรรม และมีความสามารถ พื้นฐานหรือศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองและสังคม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และเป็น กำลังสำคัญสำหรับการพัฒนาตนเอง และสังคม และเป็นกำลังสำคัญสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของ ประเทศในอนาคต เพื่อให้การศึกษาสามารถพัฒนาคุณลักษณะของประชากรของประเทศได้อย่างมี คุณภาพและมีประสิทธิภาพ จึงควรจัดการศึกษาอย่างกว้างขวางและเป็นธรรม มีความหลากหลาย ในรูปแบบ เนื้อหาและวิธีการ เพื่อให้แต่ละบุคคลสามารถใช้โอกาสที่มีอยู่เลือกเรียนตามความถนัด ความสามารถ ความต้องการ และความสนใจ เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเหมาะสม (สมชัย เจนจตุรงค์. 2542: 1; อ้างอิงจาก ยาใจ อิทธิวิเชียร. 2537: 2) การเรียนการสอนวิชาชีพมี วัตถุประสงค์มุ่งที่จะให้นักเรียนสามารถนำความรู้ ทักษะประสบการณ์ การฝึกฝนไปประกอบอาชีพ ได้ตามความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้มีประสิทธิภาพ มากที่สุด พร้อมกับการประกอบอาชีพอย่างมีจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน การเลือกที่จะศึกษา หรือเลือกที่จะประกอบอาชีพใดๆ ล้วนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ เพราะเป็นการเกี่ยวพันถึง การดำเนินชีวิต เศรษฐกิจ เกียรติยศ ชื่อเสียงตลอดจนความพึงพอใจใน ตนเอง ดังนั้นการเลือกที่จะ ศึกษาหรือประกอบอาชีพตามที่ตนเองพอใจจะช่วยให้บุคคลเกิดความภูมิใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมี คุณค่า และแสดงถึงความสามารถในการพึ่งตนเอง และทำประโยชน์แก่สังคม รวมทั้งเป็นการ ตอบสนองความต้องการทั้งทางด้านร่างกาย สังคมและจิตใจของแต่ละบุคคล (กาญจนา พันธุ์เยี่ยม. 2546: 1; อ้างอิงจาก การแนะแนวอาชีพ. 3539: 1)

ในสภาวะการปัจจุบันประเทศไทยมีปัญหาในเหตุการณ์ก่อความไม่สงบในจังหวัดยะลา ซึ่งเป็นดินแดนตามขนาบของไทย ในการก่อความไม่สงบจะมีข่าวรายวัน ซึ่งล้วนเกี่ยวกับสถานศึกษา คณาจารย์ โดนลอบทำร้ายรายวัน จากเหตุการณ์ความไม่สงบ ทำให้เศรษฐกิจในจังหวัดชบเซาลง ธุรกิจต่างๆ หยุดชะงัก เพราะไม่ว่าจะประกอบกิจการอันใด มักจะมีความไม่สงบเกิดขึ้น อาทิ ร้านอาหาร ธนาคาร ธุรกิจจำหน่ายรถ ฯลฯ ล้วนแต่ประสบเหตุการณ์ ทำให้หลายธุรกิจชะลอการ ลงทุน การจ้างงาน เพราะรายได้ในการดำเนินธุรกิจไม่เพียงพอในการดำเนินกิจการ และใน สถานศึกษามีนักเรียนลดลง จากปี 2547 มีผู้เข้าเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 755 คน (วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา โรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ) ยังมีนักเรียนจำนวนหนึ่งให้ความสนใจในการเรียน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จากแนวคิดเกี่ยวกับ

แรงจูงใจในการศึกษาต่อ แรงจูงใจที่ส่งผลหรืออิทธิพลโดยตรงต่อการศึกษาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคนเป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้ประสบผลสำเร็จเป็นความปรารถนาที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด และได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุผลสำเร็จในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (สุพินดา ฤทธิจันทร์. 2547:18; อ้างอิงจาก ประหยัด ทองมาก. 2529: 48) (ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา 2526 : 32) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับ จะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียน อาจจะเริ่มมีแนวหันเหเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญก็คือต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรัก และชอบที่จะทำด้วยเป็นต้น

ในอำเภอเมือง จังหวัดยะลา เป็นหัวใจของเศรษฐกิจในชายแดนใต้ สถานศึกษาเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย ซึ่งในอำเภอเมืองจังหวัดยะลามีสถานศึกษาที่ให้การศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรม อยู่ 3 สถาบัน ได้แก่

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา
2. โรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ
3. โรงเรียนเทคนิคบริหารธุรกิจยะลา

ในสถาบันการศึกษา ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มีนักเรียนที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 364 คน (นักเรียน ปวช. 1 และ ปวช.2) การศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนมีแรงจูงใจที่แตกต่างกันออกไป เช่น ต้องการนำความรู้ไปฟื้นฟูเศรษฐกิจในจังหวัด ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพเพื่อความมั่นคงในชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองให้เจริญก้าวหน้าขึ้น นอกจากนี้ยังนักเรียนยังมีเหตุผลอื่นๆ ที่อยู่ในจิตใจของแต่ละคนที่เลือกศึกษาหลักสูตรนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าแรงจูงใจด้านใดบ้างและมากน้อยต่างกันอย่างไรที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเลือกหลักสูตรนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทพาณิชยกรรมโดยรวม และแยกรายด้าน 4 ด้านได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียน ประเภทพาณิชยกรรม ใน 4 ด้าน จำแนกตามตัวแปร ระดับชั้นปี อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียนรู้ ภูมิสำเนาเดิมของนักเรียน และประเภทของสถานศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลทางด้านแนะแนวเกี่ยวกับการเข้าศึกษาต่อ ของนักเรียน และใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในหน่วยงานต่าง ๆ ในการวางแผนรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและสังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา จำนวน 364 คน (งานทะเบียน วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา โรงเรียนผดุงพาณิชยการ)

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ที่ได้มาจากการสุ่มโดยวิธีแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จำนวน ทั้งหมด 225 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ระดับชั้นปี
 - 1.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
 - 1.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2
2. อาชีพผู้ปกครอง
 - 2.1 ข้าราชการ
 - 2.2 พนักงานบริษัท
 - 2.3 ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว
 - 2.4 เกษตรกร

3. ผลการเรียนรู้

- 3.1 คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00
- 3.2 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99
- 3.3 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00

4. ภูมิสำเนาเดิมของนักเรียน

- 4.1 อำเภอเมือง ยะลา
- 4.2 อำเภออื่นๆ ในจังหวัดยะลา
- 4.3 นอกจังหวัดยะลา

5. ประเภทของสถานศึกษา

- 5.1 สถานศึกษารัฐบาล
- 5.2 สถานศึกษาเอกชน

ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียน
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและรายด้าน แยกเป็น

- 1.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว
- 1.2 ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 1.3 ด้านการประกอบอาชีพ
- 1.4 ด้านปัจจัยทางสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1 แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการ หรือสิ่งเร้าที่บุคคลได้ตัดสินใจแสดงพฤติกรรมหรือ
กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของตน

2 แรงจูงใจในการศึกษา หมายถึง กระบวนการ หรือสิ่งเร้าที่ชักนำให้นักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ตัดสินใจเข้า
ศึกษาต่อในสถานศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว หมายถึง ข้อเหตุผลต่างๆ ที่นำมาใช้ตัดสินใจเลือกสถานศึกษา
ต่อ อันประกอบด้วย ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด ความสามารถ ความรู้เดิม และลักษณะ
ของสถาบัน

2.2 ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง หมายถึง การมาเรียนเพราะได้รับแรง
กระตุ้นหรือได้รับการสนับสนุน และคำแนะนำในการเลือกศึกษาต่อจากบุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่ บิดา
มารดา ญาติพี่น้อง ครู เพื่อน และผู้ที่นักเรียนศรัทธา

2.3 ด้านการประกอบอาชีพ หมายถึง การมาเรียนเพื่อต้องการนำความรู้ไปพัฒนา
อาชีพ และสร้างอาชีพอิสระในครอบครัว

2.4 ด้านปัจจัยทางสังคม หมายถึง การมาเรียนเพื่อ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น นักเรียนเข้ามาเรียนเพื่อมีโอกาสพบเพื่อนใหม่ เพื่อรู้จักครูผู้สอนตลอดจนบรรยากาศที่แปลกออกไปจากชีวิตประจำวัน การได้เลื่อนสถานภาพ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทางสมองและสติปัญญาเพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในสังคมยุคปัจจุบัน

3. **นักเรียน** หมายถึง ผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ในอำเภอเมือง จังหวัดยะลา ประกอบด้วยวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา และโรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ

4. **ประเภทวิชาพาณิชยกรรม** หมายถึง ประเภทวิชาที่สถาบันเปิดสอนในหลักสูตรวิชาชีพ แบ่งเป็น สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการขาย สาขาวิชาเลขานุการ และสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

5. **อาชีพผู้ปกครอง** หมายถึง อาชีพของบิดามารดา หรืออาชีพของผู้ให้การอบรมเลี้ยงดูนักเรียน แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

5.1 ข้าราชการ

5.2 พนักงานบริษัท

5.3 ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว

5.4 เกษตรกร

6. **ผลการเรียน** หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

6.1 คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

6.2 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป

6.3 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00

7. **ภูมิลำเนาเดิม** หมายถึง ภูมิลำเนาเดิมที่นักเรียน อาศัยอยู่ก่อนเข้าศึกษาในสถานศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จังหวัดยะลา

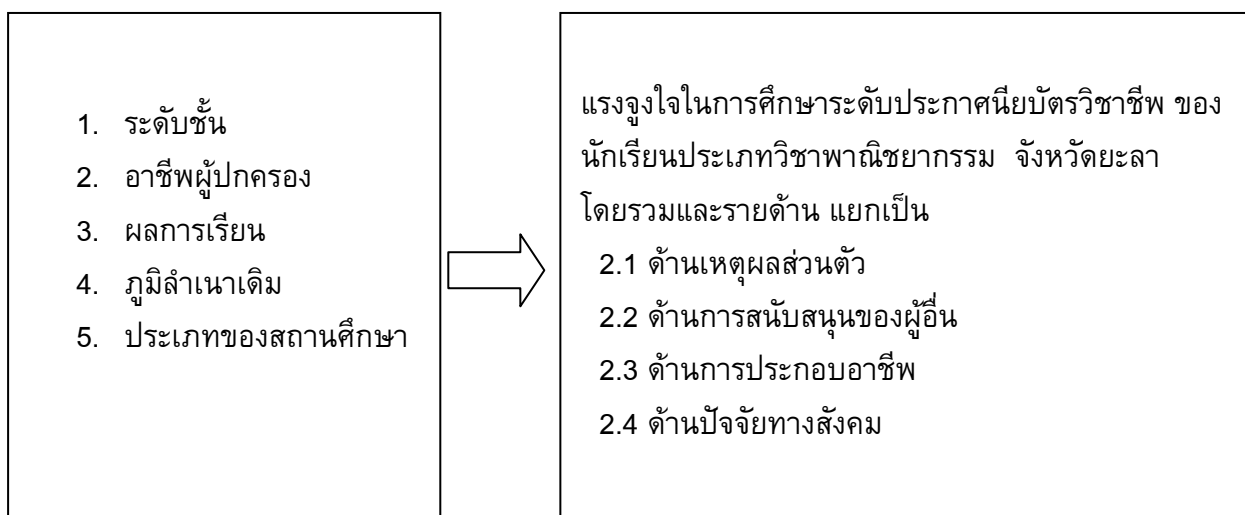
8. **ประเภทของสถานศึกษา** หมายถึง ประเภทของสถานศึกษาที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น สถานศึกษารัฐบาล และ สถานศึกษาเอกชน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แรงจูงใจ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์เพราะพฤติกรรมต่างๆ ที่มนุษย์แสดงออกมา ล้วนมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ และแรงจูงใจก็ยังทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกมา ตามแรงจูงใจที่บุคคลได้รับ ดังนั้นแรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้อินทรีย์กระทำการกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างมีจุดหมายปลายทางเป็นสิ่งที่ช่วยอธิบายว่าทำไมเราจึงทำพฤติกรรมดังที่เป็นอยู่ และเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนสำเร็จ การศึกษาครั้งนี้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ผู้ปกครองอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีภูมิสำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่ศึกษาในประเภทของสถานศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ประเภทของแรงจูงใจ
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
4. สิ่งสำคัญที่เกี่ยวกับการจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
7. การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ
8. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545
9. สภาวะทางภูมิศาสตร์จังหวัดยะลา และประวัติสถานศึกษา
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ เพราะพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์แสดงออกมา ล้วนมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสำคัญและแรงจูงใจก็ยิ่งทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกมา ตามแรงจูงใจที่แต่ละบุคคลได้รับ ดังนั้นแรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้อินทรีย์กระทำการกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอย่างมีจุดหมายปลายทางเป็นสิ่งที่ช่วยอธิบายว่าทำไมเราจึงทำพฤติกรรมดังที่เป็นอยู่ และเป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนสำเร็จอย่างไรก็ตามได้มีนักวิชาการทางการศึกษาทั้งในและต่างประเทศได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ต่างกัน ดังนี้

ไครเดอร์ และคณะ (Crider & Others. 1993: 118) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง ความปรารถนา ความต้องการและความสนใจที่มาเร้าหรือมากระตุ้นอินทรีย์ และนำอินทรีย์ไปสู่จุดหมายปลายทางที่เฉพาะเจาะจง หลุย จาปาเทส (2535: 7) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การกระตุ้นหรือเร้าให้อินทรีย์ได้เพิ่มพูนความสามารถ ความพยายาม หรือพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในให้เกิดการกระทำหรือทุ่มเทในงานเพื่อให้บรรลุความปรารถนา การแก้ปัญหา หรือเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายอันจะนำมาซึ่งความพึงพอใจ (อาร์ พันธ์มณี (2546: 269) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการ ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมา

อาจจะเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัว รวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง เป็นต้น สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2547: 170-171) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง สิ่งที่น่าดึงดูดหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ มงคล ค่อยประเสริฐ (2539: 8) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง สิ่ง que กระตุ้นให้อนุรักษ์กระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งอย่างมีจุดหมายปลายทาง ซึ่งอาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกก็ได้ คือ แรงดันที่ทกให้บุคคลกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจนสำเร็จ เดิมศักดิ์ คทวณิซ (2546: 149) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการของการให้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการ เพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวนั้นอาจจะเป็นสิ่งเร้าภายนอกกับสิ่งเร้าภายในหรือทั้งสองประการก็ได้ กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2528: 227) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การกระตุ้นหรือก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้โดยอาศัยสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่งแรงจูงใจประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

แรงจูงใจ (Motive) ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ ทศนคติ ลักษณะนิสัย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายใน ร่างกาย 2. สิ่งจูงใจ (Incentive) ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่ในภายในร่างกายซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรม สำอาง งามวิวิชา (2539: 94-95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า บุคคลทุกคนมีความต้องการ (Need) มากมายหลายอย่าง บางอย่างก็เป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ ความปลอดภัย สบายกาย บางอย่างก็เป็นความต้องการทางจิตใจ เช่น การเป็นที่ยอมรับ ความเด่นมีหน้ามีตา การมีสิทธิ์เสียง หรือได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความต้องการใดที่ยังอยู่ในระดับที่รุนแรงก็ยังไม่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ถ้าเมื่อใดอยู่ในระดับที่รุนแรงแล้ว ก็ยังไม่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ถ้าเมื่อใดอยู่ในระดับที่รุนแรงแล้ว ก็จะกลายเป็นแรงจูงใจ (Motive) ที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมได้เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองแล้ว ความรู้สึกตึงเครียดของบุคคลก็จะผ่อนคลายลง โลเวลล์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 170; อ้างอิงจาก Lovell, 1980: 109) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม เพื่อสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ

กิลฟอร์ด และเกรย์ (สมพงศ์ จิตจรัสอำพันธ์. 2540; อ้างอิงจาก Guil Ford. 1970) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามกระทำการให้อีกบุคคลหนึ่งหรือหลายๆ คนมีความเห็นคล้อยตามกับคน กู๊ด (สมพงศ์ จิตจรัสอำพันธ์. 2540 อ้างอิงจาก Good. 1973 : 375) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการเร้าและสนับสนุนให้บุคคลกระทำกิจกรรมอย่างมีระบบ ชูลเลอร์ (ทองวรรณ ศิริวรรณ. 2543 ; อ้างอิงจาก Schuler. 1998: 228) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า หมายถึง กระบวนการของพลังที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในตัวบุคคล เพื่อจะให้ประสบความสำเร็จตามความต้องการและคุณค่าของตัวบุคคลนั้น

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการให้สิ่งเร้าที่เป็นแรงจูงใจมากระตุ้นหรือล่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ อันจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ

2. ประเภทของแรงจูงใจ

ดี เซคโก (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2528: 228 ; อ้างอิงจาก n.d.) กล่าวว่า การทำให้อินทรีย์ได้รับการจูงใจนั้น คือการทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. การตื่นตัว (Arousal) หมายถึง ระดับการตื่นตัวของร่างกาย ได้แก่ ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ การตื่นเต้น และความระมัดระวัง (Hebb: 1955) กล่าวว่าการตื่นตัวเปรียบเสมือนการทำให้เกิดพลัง โดยแบ่งระดับการตื่นตัวออกเป็น 3 ระดับ เรียงจากระดับสูงสุดไปต่ำสุด ดังนี้

1.1 ความกระวนกระวาย

1.2 ความกระตือรือร้น

1.3 การนอนหลับ

การตื่นตัวระดับสูงสุดคือความกระวนกระวายทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

2. การคาดหวัง (Expectancy) หมายถึง การที่อินทรีย์คาดว่าจะได้หรือประสบสิ่งเร้าที่พอใจ อีก ดังนั้นถ้ากระตุ้นให้อินทรีย์มีการคาดหวังมากเท่าใด ย่อมมีแนวโน้มที่อยากจะเรียนมากเท่านั้น สิ่งล่อใจ (Incentive) เป็นสิ่งเร้าที่อินทรีย์ต้องได้รับจริง ๆ เมื่อถึงจุดหมายปลายทางคือการเรียนรู้ ดังนั้นสิ่งล่อใจควรเป็นสิ่งที่อินทรีย์พอใจและต้องการมากจริง ๆ จึงจะเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด เพราะบุคคลแต่ละคนมีความพอใจในสิ่งเร้าหรือสิ่งล่อใจแตกต่างกัน

3. การลงโทษ (Punishment) ดี เซคโก (De cecco) กล่าวว่าถ้าบางครั้งจำเป็นต้องใช้การลงโทษ มักใช้วิธีการไม่ให้ได้รับสิ่งเร้าที่มากกว่า จนกว่าจะแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2520: 18) ได้กล่าวถึงประเภทของแรงจูงใจไว้ 2 ประเภทคือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการหรือแสดงพฤติกรรมบางอย่างตามความชอบของตัวเอง ตามความพอใจ

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอกมองเห็นจุดหมายปลายทางและนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคลโดยทั่วไป

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 128-145) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อการอยู่รอด (The Survival Motivation) หมายถึง ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการน้ำ ความต้องการอุณหภูมิพอเหมาะ ความต้องการพักผ่อน และความต้องการทำกิจกรรม

2. แรงจูงใจทางสังคม (The Social Motive) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการทางสังคม (Social Needs) ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความต้องการความรัก (Needs for Affection) ความต้องการตำแหน่งในสังคม (Need for Social Status) ความต้องการทางเพศ (Sexual Need) ความต้องการเหล่านี้ กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ (Motives) ให้คนเรากระทำพฤติกรรมทางสังคม (Social Behavior)

3. แรงจูงใจในทางอวดตน (Ego-Integrative Motives) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความสำเร็จ (Need for Success fullness) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ ความต้องการในการสร้างและประดิษฐ์เพื่อให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเอง (Self Respect) ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลสามารถหลีกเลี่ยงจากการมีปมด้อย (Inferiority Complex) และความรู้สึกว่าตนไม่มีค่า (Self-Depreciation) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ตนจะได้มีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถ (Sense for Attainment) ส่วนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ (Satisfying Philosophies of Life) นั้นก็เพื่อบุคคลจะได้เป็นที่น่านิยมยกย่องของคนอื่นในสังคมด้วย

เซอร์รีฟ (สว๊นท์ วัฒนวงศ์. 2547: 171) ได้แยกแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical Motivation) เป็นความต้องการทางด้านร่างกายเกี่ยวกับอาหาร น้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครองความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความเคร่งเครียด แรงจูงใจทางด้านนี้จะมีสูงมากในวัยเด็กตอนต้น และวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย เนื่องจากได้เกิดความเสื่อมถอยทางด้านร่างกาย

แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motivation) เริ่มตั้งแต่เกิดของมนุษย์เรา ถือได้ว่าแรงจูงใจด้านนี้สลับซับซ้อนมาก เป็นความต้องการที่มีผลจากด้านชีววิทยาของมนุษย์ในความต้องการอยู่ร่วมกับครอบครัว เพื่อนฝูงในโรงเรียน เพื่อนร่วมงาน เป็นความต้องการส่วนบุคคลที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมหรือบางสังคมจะมีอิทธิพลที่เข้มแข็งและเหนียวแน่นมาก

สมพงษ์ เกษมสิน (2523: 320-321) ได้แบ่งประเภทของสิ่งจูงใจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ สิ่งจูงใจที่เป็นตัวเงินและสิ่งจูงใจที่ไม่ใช่ตัวเงิน

สิ่งจูงใจที่เป็นตัวเงิน (Financial Incentive) สิ่งจูงใจประเภทนี้มีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ชนิด คือ สิ่งจูงใจทางตรง (Direct Incentive) เป็นสิ่งจูงใจที่มีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรภายในองค์การ ซึ่งการจูงใจด้วยวิธีการนี้มันยึดหลักการดีเงินดี และ สิ่งจูงใจทางอ้อม (Indirect Incentive) เป็นสิ่งจูงใจที่มีผลในทางสนับสนุนหรือส่งเสริมให้พนักงานและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานปฏิบัติงานได้ดีขึ้น มีกำลังใจรักงานที่ทำมากขึ้น

สิ่งจูงใจที่ไม่ใช่ตัวเงิน (Non-Financial Incentive) สิ่งจูงใจประเภทนี้ส่วนมากมักเป็นสิ่งที่สามารถต่อความต้องการทางจิตใจของบุคลากรในองค์การ เช่น การได้รับการยกย่องชมเชย การยอมรับจากบุคคลและโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

อัล ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (สรวงศ์ ไคว้ตระกูล. 2533: 112) ได้แบ่งแรงจูงหรือแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจทางสรีระ (Physiological Motives) แรงจูงใจประเภทนี้ประกอบด้วยความหิว ความกระหายและความต้องการทางเพศ และแรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motives) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ตัวอย่างเช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจที่อยากจะเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ เป็นต้น เฮนรี เอ. เมอร์เรย์

(สรวงศ์ ไคว้ตระกูล. 2544: 156) ได้กล่าวว่าความต้องการเป็นพื้นฐานที่จะทำให้เกิดแรงจูงหรือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย (Goal) และความต้องการของบุคคลไม่ว่าจะเกิดจากภายในร่างกายหรือเกิดจากสังคมจะมีความสำคัญเท่าเทียมกัน

ถ้าเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน จะไม่มีความต้องการใดความต้องการหนึ่งที่สำคัญไปกว่าความต้องการอื่น ดังนั้นการเลือกแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการจึงไม่แน่นอนไม่สามารถบ่งชี้ได้ว่าอินทรีย์จะเลือกตอบสนองความต้องการใดก่อน ความต้องการนี้ เมอร์เรย์กล่าวว่ามาถึง 21 ความต้องการดังนี้

ความต้องการที่จะยอมแพ้หรือยอมรับผิด ความต้องการที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง ความต้องการทำให้ผู้อื่นรัก ความต้องการเอาชนะโดยใช้ความรุนแรงและการต่อสู้ ความต้องการเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการที่จะพ้นอุปสรรคโดยการสร้างความมานะพยายามขึ้น ความต้องการป้องกันตนเองจากความผิด คำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิความต้องการที่จะยอมรับนับถือให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สูงกว่า ความต้องการที่จะควบคุมผู้อื่น ให้ผู้อื่นกระทำตาม ความต้องการสร้างความประทับใจให้แก่ผู้อื่น ต้องการให้ผู้อื่นรับรู้เรื่องราวของตนเอง ความต้องการที่จะได้รับความปลอดภัยจากสถานการณ์ที่เป็นอันตรายทั้งปวง ความต้องการที่จะพ้นจากความอับอาย ความต้องการที่จะให้ความเมตตา สงสาร ช่วยเหลือผู้ที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ความต้องการที่จะจัดทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นระเบียบ ความต้องการความสนุกสนาน ความต้องการที่จะแยกตนเองออกจากความทุกข์ ความต้องการการดูแลเอาใจใส่ ความเมตตาสงสารจากผู้อื่น ความต้องการทางเพศ ความต้องการที่จะมีความสุขกับสิ่งที่ประทับใจทั้งมวล และความต้องการที่จะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งแรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลนั้น ๆ และมักจะมีคุณค่าสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในอาจปลุกฝังให้เกิดขึ้นกับบุคคลได้ยาก ส่วนแรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล โดยได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สร้างให้เกิดขึ้นได้ง่ายกว่าแรงจูงใจภายใน ดังนั้นในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น ควรสร้างแรงจูงใจภายนอกให้เกิดขึ้นเสียก่อน

3. แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ

1. ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's General Theory of Human Motivation)

มาสโลว์ (จันทรจิรา วงษ์บุญงาม. 2549: 13; อ้างอิงจาก Maslow. 1954: 35-46) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้นำเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจของมนุษย์ โดยเสนอแนวคิดที่ว่า การจูงใจของมนุษย์จะเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบลำดับขั้นตอนความต้องการนี้เรียกว่า “Hierarchy of Need” ซึ่งสามารถจัดแบ่งความต้องการของมนุษย์ออกได้เป็น 5 ขั้น ดังนี้

ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งความต้องการดังกล่าวถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีพอยู่ ซึ่งได้แก่ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ดังนั้นเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ได้ของมนุษย์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องไฝหาสิ่งเหล่านี้มาสนองความต้องการของตนเองอยู่ตลอดเวลา หากมนุษย์ขาดสิ่งเหล่านี้ไปการตอบสนองให้กับความต้องการของร่างกายจะเป็นสิ่งที่ใช้จูงใจมนุษย์ได้ 1.2 ความต้องการด้านความปลอดภัย (Safety Needs)

จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ต้องการความปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เช่น ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ความมั่นคงในหน้าที่การงาน ความเป็นอิสระจากความกลัวเป็นอิสระจากการถูกบังคับ ขู่เข็ญจากผู้อื่น ซึ่งเป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง ความต้องการประเภทนี้จะเริ่มขึ้นตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งวัยชรา 1.3 ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Social of Belonging Needs) เมื่อความต้องการในขั้นที่ 1 และ 2 ได้รับการตอบสนองแล้วมนุษย์จะมีความต้องการให้เป็นที่รักของผู้อื่นมีความต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ต้องการที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรต่าง ๆ และต้องการให้ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม 1.4 ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นในสังคม (Esteem of Status Needs) เป็นความต้องการที่จะมีความมั่นใจในตนเองในด้านความสามารถ ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่าคนมีความสามารถ มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับยกย่องจากผู้อื่น รวมถึงความต้องการมีฐานะเด่นในสังคม เป็นที่สรรเสริญนับหน้าถือตาของบุคคลทั่วไปในสังคม 1.5 ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริงและพัฒนาตนเองได้เต็มที่ตามศักยภาพของตน (Self-Actualization of Self realization Needs) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ เป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเอง รู้สภาพที่แท้จริงของตนเอง กล้าที่จะตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตของตนเองปรารถนาที่จะเป็นคนที่ดีที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ เป็นกระบวนการที่มนุษย์ต้องการที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตนเองซึ่งเป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งจะเป็นความต้องการที่เกิดขึ้นหลังจากความต้องการทั้ง 4 ขั้นได้รับการตอบสนองแล้ว

ความพยายามที่จะไปสู่จุดหมายที่เราได้วางไว้ ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตจะมีลักษณะดังนี้ คือ มาสโลว์ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2546: 222) สามารถรับรู้ความเป็นจริง. มีความคิดเหมาะสมกับเวลา ยอมรับตนเองผู้อื่นและสังคม มีความเป็นอิสระในด้านความคิด มีความสนใจพื้นฐานของปรัชญาและจริยธรรม

2. ทฤษฎีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อของโรเจอร์

โรเจอร์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 44-45; อ้างอิงจาก Rogers. 1979. Adult Learning. P. 13-20) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักศึกษาผู้ใหญ่มาเรียน ดังนี้

1.แรงจูงใจในด้านอาชีพ (Vocational Motives) จากการศึกษาพบว่า เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญในการทำให้ผู้ใหญ่แสวงหาความรู้ โดยการเข้าศึกษาต่ออีกครั้ง ในกลุ่มผู้ใหญ่วัยต้น ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว จากการสำรวจข้อมูลของสถาบันการศึกษา ผู้ใหญ่แห่งชาติในประเทศอังกฤษ (NIAE : National Institute of Adult Education) ปรากฏว่าประมาณเกือบร้อยละ 10 ของนักศึกษาให้ข้อมูลว่าการเข้ามาเรียนด้วยความมุ่งหวังเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการทำงานและอาชีพนั่นเอง 2.แรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง (Self-Development) เป็นการสนองความต้องการส่วนบุคคลของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะในด้านความรู้ทั่วไป หรืออาจเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่องานอดิเรก (Creative Hobby) จากข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจ

ในประเทศอังกฤษ ซึ่งจัดทำโดย NIAE ปรากฏว่านักศึกษาผู้ใหญ่มากกว่าร้อยละ 40 บอกเหตุผลในการเรียนว่า เพราะต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเอง ตามความสนใจให้มากขึ้น ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจประเภทนี้ จะเป็นหญิงมากกว่าชาย 3.แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) กิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนค่อนข้างมาก ด้วยเหตุผลทางด้านสังคม นักศึกษาเข้ามาเรียนเพื่อที่จะมีโอกาสพบเพื่อนใหม่รู้จักกับครูผู้สอน ตลอดจนบรรยากาศที่แปลกไปจากชีวิตประจำวันและในขณะเดียวกันก็มีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทางสมองและสติปัญญา (Intellectual Motives) แทรกอยู่ด้วยจากการสำรวจของสถาบัน NIAE พบว่าเหตุผลนี้มีจำนวนถึงร้อยละ 10 ของนักศึกษาผู้ใหญ่ 4.แรงจูงใจด้านอื่น ๆ (Other Motives) สำหรับเหตุผลอื่น ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ได้แก่ ช่วยให้ได้รับโอกาสที่สอง (Second chance) สำหรับผู้ใหญ่ที่พลาดโอกาสในการเรียนจากระบบโรงเรียนระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา บางคมอาจเข้ามาด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จัดให้มีขึ้นในสถาบันแห่งนั้น ทำให้เขาได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เครื่องมือด้านช่างไฟฟ้า ช่างเครื่องยนต์ ห้องปฏิบัติการด้านวิทยาศาสตร์และภาษาต่างประเทศ รวมทั้งบรรยากาศต่าง ๆ ภายในสถาบันการศึกษานั้น ก็มีส่งเสริมให้เขาเกิดความต้องการและสนใจเข้ามาสัมผัส และเรียนรู้กับกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต (Human Life-Cycle)

3. ทฤษฎีแรงจูงใจของ แมคคิลแลนด์ และแอทกินสัน (โยชิน คันสนยัทธ. 2531: 140) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการปฏิบัติงานไว้ 3 ประการ คือ 1.ความต้องการความสำเร็จ เพื่อให้งานนั้นประสบความสำเร็จ มีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมาย 2.ความต้องการความรัก ความเป็นพวกพ้อง เป็นความปรารถนาเพื่อความเป็นมิตรและรักษาสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น 3.ความต้องการมีอำนาจเป็นความต้องการที่จะมีอำนาจในการบังคับบัญชาและมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น

4. ทฤษฎีแรงจูงใจของวายเนอร์ (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2531: 118) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจว่า กระบวนการเรียนรู้คิดมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย โดยเน้นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและความรู้ความเข้าใจ โดยมีพื้นฐานความคิดว่า มนุษย์เรามักจะมีความอยากรู้และความเข้าใจ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดพฤติกรรมวายเนอร์ได้แบ่งการวางสาเหตุพฤติกรรมเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลของงานออกเป็น 4 ประเภท คือ ความสามารถ ความพยายาม ความยากง่ายของงานและโชค และได้แบ่งคุณสมบัติของสาเหตุๆ ออกเป็น 3 มิติ คือ 1.ตำแหน่งของสาเหตุ สาเหตุที่คงตัว-สาเหตุที่ไม่คงตัว (Stability of Causality Locus of Causality) 2.เสถียรภาพของสาเหตุ : สาเหตุที่คงคง- สาเหตุที่ไม่คงตัว (Stability of Causality) 3.การควบคุมได้ของสาเหตุ : สาเหตุที่ควบคุมได้-สาเหตุที่ควบคุมไม่ได้ (Controllability of Causality)

สาเหตุแต่ละอย่างมีผู้กระทำให้อ้างจะมีคุณสมบัติหลายมิติดังนี้

- ความพยายาม แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ ความพยายามปกติหรือสม่ำเสมอและความพยายามชั่วคราว
- ความพยายามปกติสม่ำเสมอ เป็นสาเหตุที่มีตำแหน่งภายในตัวบุคคล เป็นสิ่งที่ควบคุมได้และมีความคงตัว
- ความพยายามชั่วคราวเป็นสาเหตุที่มีตำแหน่งภายใน ควบคุมได้ โดยไม่มีความคงตัว
- โชค เป็นสาเหตุที่มีตำแหน่งภายนอกตัวบุคคล ควบคุมไม่ได้และไม่มีความคงตัว

จากทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของมนุษย์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจหรือความต้องการที่แตกต่างกันออกไปและเป็นความต้องการที่ไม่สิ้นสุด ซึ่งหากบุคคลใด ๆ มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ก็ย่อมทำให้เกิดความเข้มของแรงจูงใจที่อยากจะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้น แรงจูงใจในการจะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จนั้น อาจเกิดจากสาเหตุสำคัญ คือ จากตัวบุคคลเกิดจากธรรมชาติความต้องการและจากลักษณะนิสัยของบุคคลนั้น ๆ ด้วย

4. สิ่งสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจ

การจูงใจมีประเด็นที่น่าสนใจต่อการเกิดพฤติกรรมของบุคคลดังนี้ 1. พฤติกรรมอย่างเดียวกันอาจจะเนื่องมาจากสาเหตุต่างกัน 2. แรงจูงใจอย่างเดียวกัน อาจจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต่างกัน 3. พฤติกรรมอย่างเดียวกัน อาจจะมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจหลายอย่าง เช่น พนักงานตั้งใจทำงาน เพื่อต้องการตำแหน่งที่สูงขึ้น 4. พฤติกรรมที่เกิดการจูงใจนั้นจะต้องมีเป้าหมายเสมอ เช่น นักเรียนที่เป้าหมายเพื่อสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยให้ได้ ก็ต้องทุ่มเทความพยายามในการอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อที่จะสามารถสอบผ่านเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ 5. พฤติกรรมบางอย่างของบุคคลอาจถูกจูงใจให้กระทำโดยเจตนาอาจจะไม่ทราบถึงเป้าหมายที่แท้จริงได้ ถ้าความต้องการและเป้าหมายนั้นอยู่ภายในจิตใต้สำนึก 6. บุคคลที่อยู่ในสังคมต่างกันมักมีแรงจูงใจต่างกัน หรือแม้กระทั่งคนในสังคมที่วัฒนธรรมเดียวกันก็อาจมีความต้องการและแรงจูงใจที่แตกต่างกันได้ ถ้าได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ต่างกัน

5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อาร์ พันธ์มณี. (2546: 282) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจจัดว่ามีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรม ย่อมทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนจะมีธรรมชาติของคนแตกต่างกันไปหรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย 1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลจัดว่าเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรม แรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น เมื่อบุคคลเกิดภาวะของความสมดุลจึงเกิดแรงขับขึ้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของบุคคลที่จะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลเพื่อให้สภาวะของร่างกายสมดุล แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ ก.แรงขับที่เกิดขึ้นจากร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ง่วงนอน เป็นต้น ข.แรงขับที่เกิดขึ้นจากร่างกายนอก ร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดันจนทำให้บุคคลเกิดความตึงเครียด เป็นต้น 1.2 ความวิตกกังวล จากการศึกษพบว่า ความวิตกกังวลจะมีผลต่อการเรียนรู้หรือการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่มีความวิตกกังวลใจสูงมาก มักจะมีการกระทำพฤติกรรมด้อยกว่ากลุ่มที่ไม่มีความกังวลใจ และเมื่อศึกษาต่อไปพบว่า กลุ่มที่มีความวิตกกังวลใจน้อยควรจะได้รับภาระกระตุ้นจากสิ่งเร้า ส่วนกลุ่มที่มีความวิตกกังวลใจสูง แม้จะได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าก็ไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้ ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มขึ้นขึ้นย่อมจะมีความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากเด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มขึ้นความกลัวจะลดน้อยลงไปกลายเป็นความกังวลเพิ่มขึ้นมาแทนที่

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม สถานการณ์ต่าง ๆ ในแต่ละสิ่งแวดล้อม ย่อมส่งผลให้บุคคลเกิดแรงจูงใจได้ต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวาย และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนมีความแตกต่างกันไปด้วย 2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น หรือความปรารถนาจะทำให้ตนเองมีสภาพที่ดีขึ้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นความรู้สึกที่มีความต้องการแข่งขันหรือเอาชนะผู้ใดคนหนึ่ง หรือทำตัวให้ดีขึ้น จัดเป็นเรื่องของการแข่งขัน นั้นแสดงถึงความเกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม ลักษณะของการแข่งขันจะมี 2 ลักษณะ คือ ก.การแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนเอง ไม่มีผู้ใดมาบังคับให้เกิดพฤติกรรมและเป็นการปรารถนาของบุคคลนั้นเป็นสำคัญ ข.การแข่งขันกับผู้อื่น เป็นความรู้สึกต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ต้องการให้ตนอยู่เหนือกว่าบุคคลอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองชนะผู้อื่นเสมอ 2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม เป็นลักษณะของการมีพฤติกรรมแบบประนีประนอมให้ความช่วยเหลือแบบเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนานั้นสำเร็จลุล่วงด้วยดี ฉะนั้น ความร่วมมือของบุคคลจึง

จัดเป็นแรงจูงใจที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น 2.3 การตั้งเป้าหมาย หมายถึง การที่บุคคลได้มีเป้าหมายในชีวิตไว้อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ ในบางครั้งแม้ว่าบุคคลจะมีการตั้งเป้าหมายไว้ก็ตาม แต่บุคคลนั้นไม่สามารถจะกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตนได้ตั้งไว้ก็ได้ ด้วยเหตุนี้ การตั้งเป้าหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งเป้าหมายมี 2 ลักษณะ คือ เป้าหมายระยะใกล้ เป้าหมายระยะไกล 2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ เช่น เด็กบางคนมีความหวังว่าต้องการจะศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงเก่าแก่ของประเทศไทย ผลก็คือทำให้เด็กคนนั้นมีความมุมานะพยายามอย่างมากเพื่อที่จะสอบเข้าในสถาบันแห่งนั้นให้ได้ แสดงว่าการตั้งความหวังหรือการเกิดความทะเยอทะยานสูงเกินความสามารถของตนแล้ว จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงาน หรือเกิดความท้อถอยในงานนั้น ๆ หรือถ้าบุคคลตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถของตนเอง จะทำให้บุคคลไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อไป เพราะเหตุว่าตนได้ประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป การตั้งระดับความทะเยอทะยานและการตั้งเป้าหมายยังขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ 2.4.1 ความยาก ถ้างานนั้นมีความยาก จนกระทั่งบุคคลไม่สามารถมองเห็นหนทางที่จะทำงานสำเร็จได้ 2.4.2 ความง่าย งานนั้นมีความง่ายเกินไป ทำให้ไม่มีความรู้สึกอยากจะทำงาน 2.4.3 ความมั่นใจ บุคคลที่ขาดความมั่นใจที่จะตั้งเป้าหมายในชีวิตหรือขาดความมั่นใจที่จะตั้งความหวังหรือความทะเยอทะยาน 2.4.4 ความมุ่งหมายต่ำ ผู้เรียนตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตหรือตั้งระดับความทะเยอทะยานไว้ต่ำเกินความเป็นจริงหรือต่ำกว่าความสามารถของบุคคล 2.4.5 คำแนะนำ บุคคลมักจะขาดคำชี้แนะอย่างถูกต้องเกี่ยวกับการตั้งความหวังหรือการตั้งเป้าหมายชีวิต

3. ความเข้มของแรงจูงใจ

ก. การเสริมแรง หมายถึง การส่งเสริมให้บุคคลแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นแล้วให้มีความคงทนถาวร หรือเกิดซ้ำ ๆ การเสริมแรงมี 2 ลักษณะ คือ การเสริมแรงทางบวก การเสริมแรงทางลบ

ข. ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใด ๆ ได้เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับระดับความสนใจของบุคคลนั้นประการหนึ่ง ถ้าบุคคลไม่มีความสนใจย่อมจะทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ค่อนข้างยาก

1. ความถนัดหรือพรสวรรค์ เป็นความสามารถที่อยู่ในตัวบุคคลมาตั้งแต่กำเนิด ความสนใจลักษณะนี้ถ้าได้รับการสนับสนุนหรือได้รับความช่วยเหลืออย่างถูกต้อง จะทำให้บุคคลนั้นสามารถทำงานหรือมีพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ความสำเร็จ เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความสำเร็จในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้บุคคลนั้นหันมาให้ความสนใจในสิ่งที่ตนได้รับความสำเร็จ

6. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

แรงจูงใจที่ส่งผลหรืออิทธิพลโดยตรงต่อการศึกษาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคนเป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้ประสบผลสำเร็จเป็นความปรารถนาที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด และได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุผลสำเร็จในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (สุพินดา ฤทธิ์จันทร์. 2547: 18; อ้างอิงจาก ประหยัด ทองมาก. 2529 : 48)

ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (2526: 32) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับ จะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียน อาจจะเริ่มมีแนวหันเหเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญก็คือ ต้องเป็นงานประเภทที่ตนมีใจรัก และชอบที่จะทำด้วยเป็นต้น

เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ (2525: 19) ได้กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน
2. ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน
3. คุณภาพของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน
4. ภูมิลำเนาของสถานศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค
5. ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

ปัจจัยทั้ง 5 ประการดังกล่าวเป็นผลให้บุคคลมีเหตุจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อต่างกัน ดาเกลวัลด์ (สุนทร โคตรบรรเทา. 2530: 149; อ้างอิงจาก Darkenwald. 1982) ได้กล่าวถึง เหตุผลในการเรียนของผู้ใหญ่ว่า เพื่อปรับปรุงการทำงานหรือความก้าวหน้าในอาชีพและเพื่อส่งเสริมสมรรถภาพหรือความพึงพอใจในบทบาทของพ่อแม่หรือสามีภรรยา

ปฐุม นิคมานนท์. (2528: 321) กล่าวว่าเหตุจูงใจให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนเหตุหนึ่ง คือ เหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญและชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ใหญ่วัยต้น หรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียน เพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและด้านความรู้ เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้นประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

ราตรี กลิ่นประทุม (2545: 77) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการตลาด ด้านส่วนตัวเพราะความสนใจในสาขาวิชาการตลาดเป็นพิเศษ และบุคลิกภาพส่วนตัวเหมาะสมกับ อาชีพนักการตลาด และแรงจูงใจด้านอาชีพ ได้แก่ เป็นวิชาที่ตลาดแรงงานกำลังต้องการ ส่วนแรงจูงใจด้านสังคมที่นักศึกษาเห็นว่าเป็นแรงจูงใจสูงสุดได้แก่ เป็นวิชาชีพที่สังคมปัจจุบันยอมรับ

7. การเลือกและการเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ

พลาโต (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์ และคนอื่น. 2519: 139; อ้างอิงจาก Plato. 1950) กล่าวในหนังสือ Republic เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเลือกของแต่ละบุคคลเพื่อประกอบอาชีพต่าง ๆ เริ่มจากการที่แต่ละบุคคลได้รับการเรียนขั้นพื้นฐานของแต่ละบุคคลมาก่อน เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นมีสติปัญญาที่ดีในการที่จะได้รับเลือกให้เรียนชั้นสูงต่อไป วิลเลียมส์ (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์ และคนอื่น ๆ. 2519: 10; อ้างอิงจาก William. 1956) ได้ทำการทดลองและจัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในแต่ละวัย พบว่าแต่ละบุคคลในแต่ละวัย พบว่าแต่ละบุคคลจะมีความรู้ไม่เท่ากันกับคนทุกคนจะต่างกันในเรื่องความถนัดความสามารถพิเศษ ความสนใจ ทักษะคติ ตลอดจนบุคลิกภาพ

ในปัจจุบันการเลือกอาชีพเป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับคนหนุ่มสาว องค์กรประกอบที่ทำให้การเลือกอาชีพลำบากมากขึ้นสำหรับคนหนุ่มสาว คือ

1. จำนวนงานที่เพิ่มมากขึ้นดีกว่าที่เคยเลือกไว้
2. ทักษะของงานแต่ละอย่างเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วเพราะเหตุของเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ทันสมัย
3. ไม่มีการยืดหยุ่นตารางเวลาทำงาน
4. เป็นไปไม่ได้ที่จะเปลี่ยนงาน เพราะเตรียมตัวสำหรับอาชีพนั้นมานาน
5. การแยกอาชีพออกเป็นเพศชายและเพศหญิง
6. ต้องการที่เป็นตัวของตัวเอง
7. งานที่ทำไม่มีสวัสดิการ
8. ขาดประสบการณ์และความสามารถในการทำงาน
9. การศึกษาดำกว่างานที่มีอยู่

การเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพสรุปได้ว่า การเลือกอาชีพของแต่ละบุคคลมีความสำคัญยิ่งเนื่องจากอาชีพที่มีความหลากหลาย การพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีความทันสมัย การนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้มากขึ้น มีการแบ่งงานตามเพศ การขาดประสบการณ์และความสามารถของแรงงาน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพและการเตรียมตัวเพื่ออาชีพ ซึ่งมีผลทำให้คนหนุ่มสาวในยุคนี้ต้องการเพิ่มพูนความรู้ ต้องการเสริมสร้างประสบการณ์ ความรู้ความสามารถ และบุคลิกภาพเพื่อที่จะได้นำสิ่งเหล่านี้ไปใช้ในหน้าที่การงาน สร้างความมั่นคงและความก้าวหน้าให้กับตนเอง

บทบาทและหน้าที่ของงาน

บทบาทและหน้าที่ของงานมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกอาชีพของบุคคลนั้น ที่สำคัญประกอบไปด้วย

1. คุณลักษณะที่สำคัญของงาน

1.1 การสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หน้าที่พื้นฐานของงาน คือ สนองบทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของบุคคล ได้แก่ ความสามารถในการเลี้ยงชีพยังชีพได้ด้วยตนเอง และสามารถเลี้ยงครอบครัว

1.2 การเสริมสร้างรู้จักตนเอง

1.3 การสนองความรู้สึกมีคุณค่า มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ผลงานของบุคคลเป็นเครื่องยืนยันความสามารถของบุคคลในการควบคุมตนเองและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้รวมถึงผลงานที่ทรงคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อสังคม ทำให้รู้สึกว่าคุณค่ามีประโยชน์และเป็นที่ยอมรับนับถือยกย่อง การสนองความต้องการทางสังคม อาชีพของบุคคลมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลทั่วไป สถานะทางสังคมของบุคคลขึ้นอยู่กับอาชีพของหัวหน้าครอบครัวเป็นสำคัญ

2. อิทธิพลของอาชีพต่อการดำรงชีวิต

อาชีพที่บุคคลเลือก เป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตของบุคคลและสังคมที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ (Hoppock. 1967: 335-338)

2.1 ความมั่นคงในงาน อาชีพที่บุคคลเลือกจะเป็นตัวกำหนดได้พอสมควรว่าบุคคลจะมีแนวโน้มที่จะตกงานและว่างงาน หรือโอกาสว่างงานน้อย อาชีพบางอาชีพเป็นที่ต้องการเป็นความจำเป็นในสังคมและชุมชน ผู้ที่ยึดอาชีพเหล่านี้ย่อมมีโอกาสก้าวหน้าอย่างมั่นคงได้มากและมีโอกาสว่างงานหรือตกงานได้น้อย ฉะนั้นอาชีพที่บุคคลเลือกจึงมีผลต่อสภาวะการครองชีพ รากฐานและ

ความมั่นคงในชีวิตของบุคคลซึ่งมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวด้านอารมณ์ ส่วนตัวและสังคม ไม่ว่าจะเป็นปรับตัวในชีวิตสมรสและชีวิตครอบครัว

2.2 ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในงาน ที่สำคัญคือความสามารถในการทำงานที่ได้รับมอบหมายนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นองค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในงานก็คือการเลือกอาชีพที่ใช้ความสามารถและความถนัดของบุคคลให้มากที่สุดและใช้ข้อบกพร่องของคนให้น้อยที่สุด

2.3 ความพึงพอใจในงานอาชีพที่บุคคลเลือกขึ้นอยู่กับขอบเขตของงานว่า จะสนองความต้องการของบุคคลได้ในขณะนี้ หรือมีแนวโน้มที่จะสนองความต้องการในอนาคตซึ่งขึ้นอยู่กับสัดส่วนระหว่างสิ่งที่ได้รับ และความต้องการที่จะได้รับอาชีพนั้น ๆ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้พบกับความพึงพอใจ ความสนุกสนานหรือความเบื่อหน่ายท้อแท้ในงาน ฉะนั้นการตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างชาญฉลาดย่อมหมายถึง การเลือกอาชีพที่ทำให้บุคคลพบความพึงพอใจในการดำเนินชีวิตเป็นส่วนใหญ่ และงานที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุข มีความพึงพอใจในชีวิตได้นั้น มิใช่งานที่เพียงแต่สอดคล้องกับความถนัดและความสามารถของบุคคลเหล่านั้น ยังต้องสนองตอบความต้องการทางใจ สอดคล้องกับความสนใจ และบุคลิกภาพเฉพาะตัวที่แตกต่างกันด้วย บางคนอาจมีความต้องการระดับสูงในด้านเศรษฐกิจ บางคนชอบพบปะติดต่อกับผู้คน และบางคนอาจชอบทำงานตามลำพัง

สรุปได้ว่า บทบาทและหน้าที่ของงานเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลนั้นสามารถสนองความมั่นคงทางเศรษฐกิจเสริมสร้างคุณค่า ความมีเกียรติมีศักดิ์ศรีให้บุคคลนั้นมีความมั่นคงในหน้าที่การงาน ได้รับความพึงพอใจ ความสุข และความสำเร็จในหน้าที่การงาน

8. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

(ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหลังมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีความชำนาญเฉพาะด้าน มีคุณธรรม บุคลิกภาพ และเจตคติที่เหมาะสม สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกรเรียนได้อย่างกว้างขวาง เพื่อเน้นความชำนาญเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน ถ่ายโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ

และสถานประกอบอาชีพอิสระได้

3. เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน

4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา ชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพของชุมชนและท้องถิ่น
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

จุดหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพตรงตามมาตรฐานวิชาชีพ นำไปปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกวิถีการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ

2. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและการ

ประกอบอาชีพ สามารถสร้างอาชีพ มีทักษะในการจัดการและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงานสามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

4. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงาน ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น รู้จักใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และวินัยในตนเอง มีสุขภาพ

อนามัยที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับงานอาชีพนั้น ๆ

6. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและ โลกปัจจุบัน มีความรักชาติ สำนึกในความเป็นไทย เสียสละเพื่อส่วนรวม ดำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

1. การเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

1.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง โดยสามารถนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบ-การ ไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่เห็นสมควร ประมาณ 5 สัปดาห์

2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

3. หน่วยกิต

ให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 102 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิตถือเกณฑ์ดังนี้

3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาที่ประกอบด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้บูรณาการการเรียนการสอน กำหนด 2 - 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40 - 60 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3 รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

3.5 การทำโครงการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

4. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ฝึกงาน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

4.1 หมวดวิชาสามัญ แบ่งเป็น

4.1.1 วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

4.1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ

4.2 หมวดวิชาชีพ แบ่งเป็น

4.2.1 วิชาชีพพื้นฐานเป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเภทวิชา

นั้นๆ

4.2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้น ๆ

4.2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้าน
ในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ

4.2.4 โครงการ

4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี

4.4 ฝึกงาน

4.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร ให้เป็นไปตามกำหนดไว้ใน
โครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา ส่วนรายวิชาแต่ละหมวดวิชา สถานศึกษาสามารถจัด
ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือจัดตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น ทั้งนี้ สถานศึกษาต้อง
กำหนดรหัสวิชาจำนวนคาบเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามระเบียบที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5. โครงการ

5.1 สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนจัดทำโครงการในภาคเรียนที่ 6 ไม่น้อยกว่า 160
ชั่วโมงกำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

5.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ๆ

6. ฝึกงาน

6.1 ให้สถานศึกษานำรายวิชาในหมวดวิชาชีพไปจัดฝึกในสถานประกอบการ อย่างน้อย
1 ภาคเรียน

6.2 การตัดสินผลการเรียนและให้ระดับผลการเรียน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546)

7. การเข้าเรียน

พินความรู้และคุณสมบัติของผู้เข้าเรียน ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการ
จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 พ.ศ. 2546

8. การประเมินผลการเรียน

ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 พ.ศ. 2546

9. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัยของตนเอง
และส่งเสริมการทำงาน ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำประโยชน์ต่อชุมชน ทะนุบำรุงขนบธรรมเนียม
ประเพณีอันดีงาม โดยการวางแผน ลงมือปฏิบัติ ประเมินผล และปรับปรุงการทำงาน

10. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

10.1 ประเมินผ่านรายวิชาในหมวดวิชาสามัญ หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรี
ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้างของหลักสูตรแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

10.3 ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

10.4 เข้าร่วมกิจกรรมและผ่านการประเมินทุกภาคเรียน

11. การแก้ไขและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

11.1 ให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีอำนาจในการเพิ่มเติม ปรับปรุง หรือยกเลิกประเภทวิชาสาขาวิชา สาขางาน รายวิชา และโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545

11.2 ให้ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้มีอำนาจเพิ่มเติม แก้ไข เปลี่ยนแปลงรายวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 โดยต้องรายงานให้ต้นสังกัดทราบ

9. สภาวะทางภูมิศาสตร์จังหวัดยะลา และประวัติสถานศึกษา

สภาวะทางภูมิศาสตร์จังหวัดยะลา

จังหวัดยะลา มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นป่าเขา ที่เนินสูง มีภูเขาเตี้ยๆ ชั้ชันชันมากมาย มีที่ราบเพียงส่วนน้อย บริเวณทางตอนเหนือเขตอำเภอเมืองยะลา อำเภอรามันและอำเภอยะหา พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มเหมาะสำหรับการทำนา พื้นที่ภูเขาและ เนินสูงมีการทำสวนยาง และสวนผลไม้ บริเวณทางตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นป่าเขาและเนินสูง มีป่าไม้ต่างๆ มากมาย เช่น ไม้ยาง ไม้สัก ไม้หลุมพอง ไม้ตะเคียน และไม้อื่นๆ นอกจากนั้นยังเหมาะสำหรับการปลูกพืชไร่ กาแฟและพืชผักต่างๆ คำว่า ยะลา มาจากภาษาพื้นเมืองเดิมว่า ยะลอ ซึ่งแปลว่า “แห” เป็นเมืองชายแดนภาคใต้ที่มีความน่าสนใจทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติที่สวยงาม เป็นเมืองที่ผสมผสานวัฒนธรรมของชนต่างเชื้อชาติ ทั้งไทย จีน และอิสลาม ตัวเมืองยะลามีการวางผังเมืองที่เป็นระเบียบเรียบร้อย และยังเป็นศูนย์กลางการศึกษาที่สำคัญแห่งหนึ่งของภาคใต้

เดิมยะลาเป็นส่วนหนึ่งของเมืองปัตตานี ซึ่งเป็นเมืองขึ้นอยู่กับราชอาณาจักรไทยครั้งสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี ในปี พ.ศ. 2310 หลังจากที่กรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่า บรรดาหัวเมืองต่าง ๆ ในบริเวณแถบนี้ต่างก็ประกาศตัวเป็นอิสระ ครั้นถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้ทรงรับสั่งให้กรมพระราชวังบวรมหาสุรสีหนาทยกทัพหลวงไปตีเมืองปัตตานี ในปี พ.ศ. 2351 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แยกหัวเมืองปัตตานีเป็น 7 หัวเมือง คือ เมืองปัตตานี เมืองสายบุรี เมืองหนองจิก เมืองยะหริ่ง เมืองระแงะ เมืองรามัน และเมืองยะลา สำหรับเมืองยะลานั้น มีการเปลี่ยนแปลงเจ้าเมืองหลายครั้ง ก่อนที่จะมีการประกาศยุบเลิกมณฑล ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยระเบียบแห่งราชอาณาจักรสยามในปี พ.ศ. 2476 และกลายมาเป็นจังหวัดหนึ่งของไทยในที่สุด จังหวัดยะลาเป็นจังหวัดที่อยู่ใต้สุดของประเทศไทย มีพื้นที่ประมาณ 4,521 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อจังหวัดสงขลา ปัตตานี นราธิวาส และประเทศมาเลเซีย เป็นจังหวัดเดียวในภาคใต้ที่ไม่มีพื้นที่ติดต่อกับทะเล พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและป่าไม้ พื้นที่ราบมีน้อย จังหวัดยะลา เป็นหนึ่งใน 4

จังหวัดของไทย ที่ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งมีมากถึง 68.9% และประชากรส่วนใหญ่นั้นเป็นชาวไทยเชื้อสายมลายูถึง 66.1% นอกจากนั้นก็จะมีชาวไทย ชาวจีน และชาวมลายู ภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันก็จะมีภาษามลายูถิ่น ซึ่งในแต่ละท้องถิ่นจะแตกต่างกันออกไป ภาษาไทย ซึ่งมีการใช้สนทนา รวมถึงภาษาจีน ซึ่งแพร่หลายอยู่ในกลุ่มชาวจีนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดยะลารวมถึงภาษาของชาวซาไก ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตอำเภอธารโต

ประวัติสถานศึกษา

ประวัติวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา

วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลาได้ดำเนินการก่อตั้งขึ้น เนื่องจากวิทยาลัยเทคนิคยะลาซึ่งเป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่ จัดการเรียน การสอน ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และคหกรรม มีนักเรียน นักศึกษาจำนวนมากโดยในปีการศึกษา 2537 นักศึกษาจำนวน 5,202 คน กรมอาชีวศึกษาจึงมีความประสงค์ให้แยกประเภทวิชาประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจและประเภทวิชาคหกรรมศาสตร์ ไปเปิดทำการเรียนการสอนในสถานศึกษาใหม่ วิทยาลัยอาชีวศึกษาได้เปิดทำการสอนคณะวิชาบริหารธุรกิจ ในสถานที่ทำการ ปัจจุบันเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2540 นักศึกษารุ่นแรกสำเร็จการศึกษาในปี 2541 จำนวน 381 และตัดโอน คณะวิชาคหกรรมศาสตร์จากวิทยาลัยเทคนิคยะลา ในปีการศึกษา 2541 โดยมีนายสวัสดิ์ รวยสูงเนิน เป็นผู้อำนวยการจนถึงปี 2546 ซึ่งได้มีการพัฒนาในด้านต่างๆ เป็นระดับ ปัจจุบันจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ และคหกรรมศาสตร์

ปรัชญาการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

ทักษะดี ความชำนาญในวิชาชีพที่ได้ศึกษา จนมีความสามารถในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังหมั่นศึกษาฝึกฝนหาความชำนาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็น ต่อการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิต

มีวินัย การเชื่อฟัง การประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบ ปทัศสถานทางสังคม รู้จักบทบาท และหน้าที่ของนักเรียน – นักศึกษา การประพฤติปฏิบัติตนในฐานะสมาชิกที่ดีของสังคมและพลเมืองที่ดีของชาติ

ใฝ่คุณธรรม การศึกษาและประพฤติปฏิบัติตนตามหลักสุตรศาสนา เพื่อให้ดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ มีหลักธรรมะในการครองตน ครองคนและครองงาน

วิสัยทัศน์ของสถานศึกษา

เป็นสถานศึกษาที่ใช้หลักการบริหารยุทธศาสตร์ทั่วทั้งองค์กร ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางวิชาชีพบนพื้นฐานของความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม

พันธกิจ

1. ผลิตนักศึกษาให้มีความเป็นเลิศทางด้านวิชาชีพ เพื่อสนองความต้องการของชุมชน เศรษฐกิจ และสังคม
2. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม บนพื้นฐานของความหลากหลายทางวัฒนธรรม
3. ส่งเสริมความร่วมมือและบริการชุมชน
4. นำระบบบริหารยุทธศาสตร์ทั่วทั้งองค์กรมาใช้ในการบริหารจัดการ
5. พัฒนาสถานศึกษาโดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี (อ้างอิงจาก <http://www.yvc.ac.th>)

ประวัติโรงเรียนผดุงประชาพัฒนศึกษา

โรงเรียนผดุงประชาพัฒนศึกษาเปิดทำการเรียน การสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2524 เป็นโรงเรียน ในเครือมูลนิธิยะลาบำรุง-ผดุงประชา ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อบำรุงการศึกษา พัฒนาและส่งเสริม วัฒนธรรม ศิลธรรมของเยาวชนในภาคใต้ ส่งเสริมเชิดชูสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ บำเพ็ญสาธารณกุศลแล สังคมสงเคราะห์ ตั้งอยู่เลขที่ 1 ถนนเทศบาล 3 ตำบลสะเตง อำเภอ เมือง จังหวัดยะลา บริหารโดย นายเสียง วิวัฒน์สุรกิจ ประธานมูลนิธิและคณะกรรมการ มูลนิธิ นายสมศักดิ์ ยิ่งชนม์เจริญ เป็นผู้รับอนุญาตและผู้จัดการ นางสมพร กิตติสาร เป็น ผู้บริหารสถานศึกษา เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม กลุ่มวิชาการบัญชี กลุ่ม วิชาคอมพิวเตอร์ และ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ธุรกิจ และสาขาวิชาการตลาด มีนักเรียน นักศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 921 คน มีห้องเรียน จำนวน 32 ห้องเรียน โรงเรียนมีพื้นที่ 4.60 ไร่ มีอาคารเรียนจำนวน 4 หลัง อาคาร ประกอบ 4 หลัง ลักษณะของชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ใจกลางเมือง ในอำเภอเมือง จังหวัด ยะลา มีประชากรประมาณ 78,000 คน ประชาชนร้อยละ 43 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อย ละ 55 นับถือศาสนาพุทธ และ อีกร้อยละ 2 นับถือศาสนาอื่น ๆ ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายและ เกษตรกรรม ชุมชนมีความสัมพันธ์กับสถานศึกษาเป็นอย่างดีในการร่วมมือกันจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมวันรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด กิจกรรมรวมพลังมวลชนรวมพลังแผ่นดินขจัดสัณ ยาเสพติด กิจกรรมวันแม่ กิจกรรมวันพ่อ กิจกรรม วันเด็กแห่งชาติ งานมหกรรมวัน วิชาการ กิจกรรมโลกกว้างทางอาชีพ กิจกรรมสัมมนาวิชาชีพ พิธีมอบประกาศนียบัตรผู้สำเร็จ การศึกษา การสร้างชุมชนให้เข้มแข็งห่างไกลยาเสพติด และส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดี ให้เด็กใน ชุมชนได้เล่นกีฬาภายในสนามของโรงเรียน อีกทั้งโรงเรียนได้จัดอบรมให้ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ กับสถานศึกษา หน่วยงาน สถานประกอบการทั้งภาครัฐและเอกชนให้มีความรู้ก้าวหน้าทันเทคโนโลยีที่ ทันสมัย

ปรัชญาของโรงเรียน

ประพัตติ หมายถึง การมุ่งพัฒนาปลูกฝังนักเรียน นักศึกษา ให้มีกิริยาจาสุภาพ อ่อนน้อม มีสัมมาคารวะต่อบิดา มารดา ครู-อาจารย์ มีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความซื่อสัตย์สุจริต ตรงต่อเวลา มีคุณธรรม และจริยธรรม รวมทั้งการเป็นผู้ที่มีประชาธิปไตยในขอบเขตอันควร

มีวินัย หมายถึง การส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษา มีระเบียบวินัย รู้จักและประพฤติปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของโรงเรียนอย่างถูกต้อง มีเหตุผล ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เคารพในสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น ขยัน อดทนและปฏิบัติตามกฎกติกาของสังคมและส่วนรวมได้

ทักษะเยี่ยม หมายถึง การพัฒนาให้นักเรียน นักศึกษา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรู้ความชำนาญในด้านวิชาชีพ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ พัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย นำไปปฏิบัติและประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้

เปี่ยมคุณธรรม หมายถึง การมุ่งพัฒนาและปลูกจิตสำนึกให้นักเรียน นักศึกษา ประพัตติ มีจิตใจโอบอ้อมอารี กตัญญู กตเวที รู้จักมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย มีความรักความสามัคคี รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม สามารถประพฤติปฏิบัติอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้

วิสัยทัศน์ ในปีการศึกษา 2550-2555 โรงเรียนผดุงประชาผดุงการมีความมุ่งมั่นในการจัดการศึกษา โดยการพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อวางพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และพัฒนาทักษะทางด้านวิชาชีพให้มีคุณภาพสามารถใช้เครื่องมืออุปกรณ์เทคโนโลยีที่ทันสมัยก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงในโลกยุคปัจจุบัน

พันธกิจ

1. เน้นการจัดการเรียนรู้ พัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยจัดหลักสูตรให้สนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน ชุมชน และสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น
2. จัดทำแผนพัฒนาโรงเรียนและแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาเชิงระบบโดยกำหนดกรอบและทิศทางในการดำเนินงานของโรงเรียนเพื่อการประกันคุณภาพภายในและรองรับการประเมินคุณภาพภายนอก
3. ส่งเสริมพัฒนาบุคลากร /ครู ให้มีความรู้ความสามารถ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอพร้อมจัดสวัสดิการสร้างขวัญกำลังใจให้แก่บุคลากร/ครู
4. จัดให้มีกิจกรรมที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้เรียนด้านสุขภาพ อนามัย สังคม สติปัญญา คุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์ ด้วยการปลูกฝังคุณลักษณะและกิริยาที่ดี
5. จัดให้มีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัยเหมาะสมและเพียงพอ

6. พัฒนาอาคารสถานที่โดยจัดสภาพแวดล้อมทั้งภายในภายนอกอาคารเรียน และบริเวณโรงเรียนให้มีบรรยากาศที่ร่มรื่นสวยงามให้เอื้อต่อการใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

7. ให้ผู้ปกครอง ชุมชน สถานประกอบการ มีส่วนรวมในการดำเนินงาน/กิจกรรมของโรงเรียน

เป้าประสงค์

1. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนมีหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น

2. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพโดยทำความร่วมมือและข้อตกลงกับสถานประกอบการ ในการส่งผู้เรียน ฝึกประสบการณ์วิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

3. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนมีแผนพัฒนาโรงเรียนและคู่มือพัฒนาคุณภาพการศึกษาทั้ง 3 ระบบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานของโรงเรียน

4. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนจัดให้มีการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เพื่อรองรับการประเมินคุณภาพภายนอก

5. บุคลากร/ครู ได้รับการพัฒนาคุณภาพ อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ต่อคน และได้รับสวัสดิการการพิจารณาเงินเดือนขึ้น อย่างต่อเนื่องทุกปี

6. ในปีการศึกษา 2551 ผู้เรียนเป็นผู้มีสุขภาพใจ-กายที่สมบูรณ์ แข็งแรง เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมจริยธรรม และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่สังคมและประเทศต้องการ

7. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนมีสื่อ วัสดุการเรียนการสอนที่ทันสมัย เหมาะสม และมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างเพียงพอ

8. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนปรับปรุงภูมิทัศน์และสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ทำให้มีบรรยากาศร่มรื่น สวยงามและสะอาด 100 %

9. ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และสถานประกอบการ ให้ความร่วมมือในการดำเนินงาน/กิจกรรมของโรงเรียน 100 %

ลักษณะการดำเนินงาน

โรงเรียนได้กำหนดยุทธศาสตร์ระยะ 5 ปี (พ.ศ.2547- 2551) เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ที่โรงเรียนมุ่งหวังไว้ จึงนำกลยุทธ์มาระดมความคิดจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของโรงเรียน จัดทำแผนปฏิบัติงานโดยมุ่งพัฒนา ตามมาตรฐานการศึกษา 3 ด้าน คือ ด้านคุณภาพของผู้เรียน ด้านบริการที่ โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน ด้านประสิทธิภาพการบริหารจัดการ (อ้างอิงจาก <http://www.pdc.ac.th>)

10.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

1. การศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อได้มีผู้วิจัยดังนี้

กาญจนา พันธุ์เยี่ยม (2546: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรมของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโกลกั้ว พบว่า แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวเป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเข้าเป็นนิสิต นักศึกษาต้องการมีความก้าวหน้าในชีวิต การที่นักศึกษาเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรมเป็นทางด้านสายอาชีพในสาขาหนึ่งและต้องการนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพ

จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า แรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เฉพาะกลุ่มนิสิตผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน เท่านั้น ส่วนแรงจูงใจแยกรายด้านพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ลักษณะของสถาบันเฉพาะกลุ่มนิสิตที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องเฉพาะกลุ่มนิสิตที่มาจากสถาบันการศึกษาต่างกัน ส่วนที่เหลือไม่พบความแตกต่าง นิตยา ประเสริฐประศาสน์ (2546: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี พบว่า แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว เป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเข้าเป็นนิสิต ได้แก่ ต้องการมีความรู้พื้นฐานในการเรียนขั้นสูงต่อไป ต้องการมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นและมีความต้องการในวิชาชีพ สุพินดา ฤทธิ์จันทร์ (2547: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่นและด้านลักษณะของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สุวลี จันลัม (2545: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาธุรกิจค้าปลีกในระบบทวิภาคีของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพาณิชยการเซตุน พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียน ด้านพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอาชีพ เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สมชัย เจนจตุรงค์ (2542: อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาในวิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีแผนกวิชาต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่วนนักศึกษาที่มีเพศและอาชีพของผู้ปกครองมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรตาม

ด้านเหตุผลส่วนตัว

สุวิมล ดีลัน (2521: 45) ได้ทำการวิจัยองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าองค์ประกอบ ที่เป็นแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียน คือ ต้องการประกอบอาชีพที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ รองลงมาคือ ต้องการประกอบอาชีพที่ อาศัยความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ต้องการแผนการเรียนที่ง่ายกว่าแผนการเรียนอื่น รวิพร นิลदान วังค์ (2544: 54) ได้ทำการวิจัยสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าองค์ประกอบที่เป็น แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ต้องการยกระดับคุณวุฒิให้สูงขึ้นเพื่อ ความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ต้องการมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น รองลงมาคือ ต้องการมี ประสบการณ์แปลกใหม่จากการศึกษา

ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น

พนิดา ไพโรจน์เพชรรายุทธ (2545: 75) ได้ทำการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักเรียน โรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักศึกษาได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา ผู้ปกครองภาคภูมิใจมากที่สุด รองลงมาจาก อาจารย์แนะแนวการศึกษา มาสมัครเรียนตามเพื่อน

ด้านการประกอบอาชีพ

สุวิมล ไชยเพชร (2536: 76) ได้ทำการวิจัยแรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการ ความก้าวหน้าในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ด้านปัจจัยทางสังคม

วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2544: 58) ได้ทำการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ พบว่า นักศึกษาต้องการ ศึกษาในวิทยาเขตแห่งนี้เพราะทำให้รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคมและอยู่ในสังคมของคนดีไม่มีการ ทะเลาะวิวาทกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮูล (จันทรจิรา วงษ์บุญงาม. 2549: 33; อ้างอิงจาก Houle. 1961 : 15-16) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา พบว่าผู้ใหญ่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. มาเรียนอย่างมีเป้าหมาย (Goal Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะต้องการเพิ่มพูนความรู้ และทักษะด้านวิชาชีพ
2. มาเรียนเพื่อต้องการเข้าร่วมกิจกรรม (Activity Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะชอบบรรยากาศของการศึกษา ชอบเข้าสังคม ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือต้องการมีเพื่อนหรือเพื่อจัดความเหงา
3. มาเรียนเพราะต้องการที่จะรู้หรือเพื่อหาความรู้ (Learning Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะมีใจรักเรียน ต้องการใช้ความสามารถในการเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุด

โบเชียร์ (จันทรจิรา วงษ์บุญงาม. 2549: 33; อ้างอิงจาก Boshier. 1971: 3-26) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนต่อของผู้ใหญ่ในประเทศแคนาดา นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริกา โดยสร้างเครื่องมือหรือแบบจัดการเข้าเรียนต่อ (Education Participation Scale หรือ EPS) และนำไปการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในประเทศดังกล่าว โดยแบ่งแรงจูงใจเป็น 14 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจด้านความต้องการช่วยเหลือสังคม
2. แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม
3. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ตามการชักนำของผู้อื่น
4. แรงจูงใจด้านประเทืองปัญญา
5. แรงจูงใจด้านเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชักนำของตนเอง
6. แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม
7. แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อการศึกษา
8. แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ
9. แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม
10. แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม
11. แรงจูงใจด้านการหลบเลี่ยงรายการโทรทัศน์
12. แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย
13. แรงจูงใจด้านการฝึกปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
14. แรงจูงใจด้านการเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ใหญ่เข้าเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกันและตัวแปรด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษาและอาชีพมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเหล่านี้ด้วย คือ ผู้ที่มีอายุน้อยมีแรงจูงใจด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง เพศชายมีแรงจูงใจด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่นและแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพสูง ผู้ที่มีการศึกษาในระดับต่ำมีแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพสูงนอกจากนี้ผู้ที่เข้ามาเรียนอาจมีแรงจูงใจมากกว่าหนึ่งด้าน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา จำนวน 364 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ที่ได้มาจากการสุ่มโดยวิธีแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 225 คน จากตารางตร.ศิริชัย กาญจนวาสีและคณะ ที่ระดับความเชื่อมั่น 99% ดังตารางดังต่อไปนี้

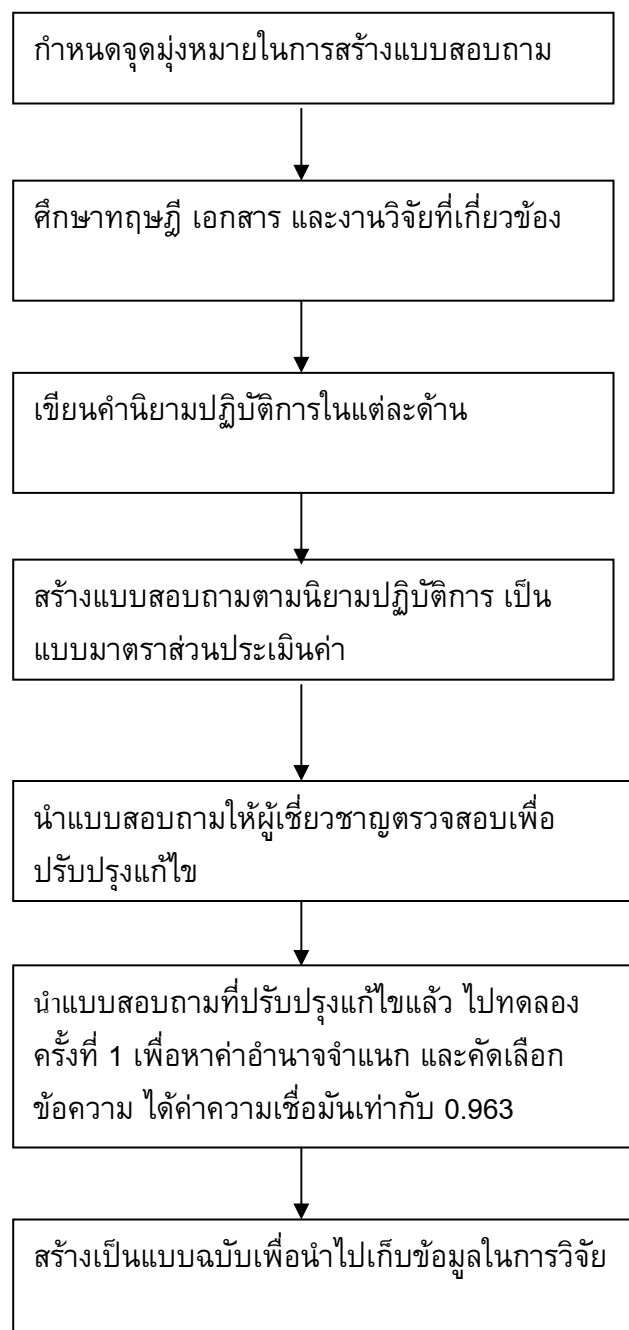
ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียนดังนี้

โรงเรียน	ระดับชั้นปี					
	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
	ปวช. ชั้นปี	ปวช. ชั้นปี	รวม	ปวช. ชั้นปี	ปวช. ชั้นปี	รวม
	ที่ 1	ที่ 2		ที่ 1	ที่ 2	
วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา	90	115	205	56	71	127
โรงเรียนผดุงประชาพานิชยการ	72	87	159	45	53	98
รวม	162	202	364	101	124	225

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

การสร้างแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

ภาพประกอบ 1 การสร้างแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบสอบถาม โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร ผลงานวิจัย ที่เกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. เขียนคำนิยามปฏิบัติการในแต่ละด้าน เพื่อสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับ ระดับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ ด้านปัจจัยทางสังคม

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

4. ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความถูกต้องแล้ว วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา คัดเลือกข้อคำถามที่มีดัชนี IOC ที่มีค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไปจากข้อคำถามทั้งหมด 60 ข้อ เหลือข้อคำถามจำนวน 59 ข้อ ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 – 1.00 แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม โรงเรียนเทคนิคบริหารธุรกิจยะลาจำนวน 50 คน

5. วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนข้อคำถามกับคะแนนรวมจากข้ออื่นๆ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า r ตั้งแต่ .20 ขึ้นไปได้ข้อคำถามจำนวน 59 ข้อ มีค่า r ตั้งแต่ 0.92 ถึง 0.94

6. วิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.963

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยระดับชั้น อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียน สถานศึกษาเดิม และ ประเภทของสถานศึกษา

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังผู้อำนวยการ สถานศึกษา ในจังหวัดยะลา ทั้ง 2 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยอาชีวะศึกษายะลา โรงเรียนผดุงประชาพานิชยการ
2. ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนโดยอธิบายเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยกับผู้ประสานงานประจำโรงเรียนผดุงประชาพานิชยการ และ วิทยาลัยอาชีวะศึกษายะลา โดยผู้ประสานงานเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมให้

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจะนำมาตรวจสอบความถูกต้อง ผลการตรวจสอบแบบสอบถามทั้งหมดปรากฏว่ามีความสมบูรณ์ทั้งหมด 225 ฉบับ ผู้วิจัยได้นำมาจัดกลุ่มตามตัวแปรและตรวจให้คะแนนแบบสอบถามว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับใด ซึ่งสร้างขึ้นมาเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scales) ลักษณะข้อคำถามเป็นคำถามคำตอบให้เลือก 5 ระดับโดยกำหนดให้คะแนนในแต่ละลำดับความสำคัญ ดังนี้

แรงจูงใจในการศึกษาน้อยที่สุด	มีค่าคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน
แรงจูงใจในการศึกษาน้อย	มีค่าคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
แรงจูงใจในการศึกษาปานกลาง	มีค่าคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
แรงจูงใจในการศึกษามาก	มีค่าคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
แรงจูงใจในการศึกษามากที่สุด	มีค่าคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน

2. คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ของแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลดังนี้คือ

ค่าเฉลี่ย	1.00-1.49	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.50-2.49	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ น้อย
ค่าเฉลี่ย	2.50-3.49	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.50-4.49	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ มาก
ค่าเฉลี่ย	4.50-5.00	หมายถึง	นักเรียนมีแรงจูงใจ มากที่สุด

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป spss

สถิติที่ใช้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2549: 16)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = แทน ค่า คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ = แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N = แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2549 : 17)

$$s = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s = แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$(\sum x)^2$ = แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$\sum x^2$ = แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละระดับยกกำลังสอง

N = แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าความสอดคล้องของข้อความกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้องของข้อความกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2549: 1)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r_{\text{Item-Total}}$) ของคะแนนของข้อความกับคะแนนรวมจากข้ออื่น ๆ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า r ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2548: 14)

$$r_{\text{Item-Total}} = \frac{N \sum IT - (\sum I)(\sum T)}{\sqrt{[N \sum I^2 - (\sum I^2)][N \sum T^2 - (\sum T^2)]}}$$

เมื่อ $r_{\text{Item-Total}}$ แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบสอบถาม

$\sum I, \sum T$ แทน ผลรวมของคะแนน I และ T ตามลำดับ

$\sum I^2, \sum T^2$ แทน ผลรวมของคะแนน I และ T แต่ละตัวยกกำลังสอง ตามลำดับ

$\sum IT$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลคูณ I กับ T ทุกคู่

N แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบัค (cronbach) (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์.2549: 14)

$$r_{tt} \text{ หรือ } \alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} หรือ α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด (แบบสอบถาม)
K	แทน	จำนวนข้อคำถาม
S_i^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
S_x^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับของเครื่องมือวัด

2.4 หาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด(Standard Error of Measurement)
ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์.2548:14)

$$SE_M = S_x \sqrt{1 - r_{tt}}$$

เมื่อ r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
SE_M	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งฉบับ
S_x	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนรวมทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สูตร t-test (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2548:22)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2} \right)}} \quad df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ $\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	จำนวนคะแนนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่าสองกลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One – Way Anova) โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญ อนันตพงษ์.2548: 26)

$$F = \frac{MS_A}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าการแจกแจงแบบ F
	MS_A	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ความแปรปรวน (Mean Square) ภายในกลุ่ม

3.3 ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีทดสอบของ LSD(Least Significant Difference Test) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2549: 161)

$$LSD = t_{1-\frac{\alpha}{2}; m-k} \sqrt{MSE \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)} \quad \text{โดยที่ } n = \sum_{i=1}^k n_i$$

เมื่อ	LSD	แทน	ค่าความแตกต่างวิกฤตของการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ ที่ขนาดของกลุ่มตัวอย่างไม่ เท่ากัน
	$t_{1-\frac{\alpha}{2}; n-k}$	แทน	ค่าอัตราส่วน t ที่ระดับความคลาดเคลื่อน α ที่กำหนด โดยมีความเป็นอิสระ (n-k) เท่ากับ ค่าความเป็นอิสระของ MSE ของการทดสอบ รวม โดยสถิติ F
	MSE	แทน	ความแปรปรวนส่วนที่เป็นเทอมของความ คลาดเคลื่อนของการทดสอบรวมโดย F ซึ่งใน กรณีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบตัวแปร ทดลองตัวเดียวคือ MS_w
	n_i และ n_j	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างของคู่ที่นำค่าเฉลี่ยมา เปรียบเทียบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลและการแปลผล ตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนนักเรียน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – Distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – Distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ [Degrees of Freedom]
P	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
MD	แทน	ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
SE	แทน	ความคาดเคลื่อนของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SE _M	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งหมด
r _{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย โดยเรียงลำดับหัวข้อดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานข้อมูลทั่วไป ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา
2. ค่าสถิติพื้นฐานระดับแรงจูงใจในการศึกษาของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ในแต่ละด้านและโดยรวม
3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มใช้สถิติทดสอบค่าที่
4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่าสองกลุ่มโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานข้อมูลทั่วไป ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

การวิเคราะห์ตอนนี้ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ(Percentage) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูลทั่วไปของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา จำแนกตาม ระดับชั้นปี อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียนรู้ ภูมิสำเนาเดิม และประเภทของสถานศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1. ระดับชั้น		
1.1 ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1	101	49.9
1.2 ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2	124	51.1
รวม	225	100
2. อาชีพผู้ปกครอง		
2.1 ข้าราชการ	52	23.1
2.2 พนักงานบริษัท	27	12.0
2.3 ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว	86	38.2
2.4 เกษตรกร	60	26.7
รวม	225	100
3. ผลการเรียนรู้		
3.1 คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00	24	10.7
3.2 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99	106	47.1
3.3 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00	95	42.2
รวม	225	100
4. ภูมิสำเนาเดิมของนักเรียน		
4.1 อำเภอเมือง ยะลา	130	57.8
4.2 อำเภออื่นๆ ในจังหวัดยะลา	43	19.1
4.3 นอกจังหวัดยะลา	52	23.1
รวม	225	100

ตาราง 2 (ต่อ)

5. ประเภทของสถานศึกษา		
5.1	สถานศึกษารัฐบาล	127 56.4
5.2	สถานศึกษาเอกชน	98 43.6
รวม		225 100

ผลการวิเคราะห์ตาราง 2 พบว่านักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 225 คน เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 (ร้อยละ 51.1) และ ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 (ร้อยละ 49.9) ผู้ปกครองของนักเรียนประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 38.2) โดยรองลงมาคือ อาชีพเกษตรกร (ร้อยละ 26.7) อาชีพข้าราชการ (ร้อยละ 23.1) และ อาชีพพนักงานบริษัท (ร้อยละ 12.0) โดยผลการเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 (ร้อยละ 47.1) รองลงมาคือ ภูมิสำเนาเดิม อำเภอเมืองจังหวัดยะลา (ร้อยละ 57.8) และ นักเรียนส่วนใหญ่เรียนอยู่ในประเภทของสถานศึกษารัฐบาล (ร้อยละ 56.4)

2. ค่าสถิติพื้นฐานระดับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและรายด้าน

2.1 ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา มาหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งฉบับ โดยรวมและรายด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และ ด้านปัจจัยทางสังคม ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งฉบับ ของคะแนนแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมและแยกเป็นรายด้าน

แรงจูงใจในการศึกษาแต่ละด้าน	$\bar{X}$	S.D.	r_{tt}	SE _M	ระดับแรงจูงใจ
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.05	0.41	0.88	0.03	มาก
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.46	0.67	0.84	0.05	ปานกลาง
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.26	0.46	0.90	0.03	มาก
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.16	0.49	0.90	0.03	มาก
รวม	3.96	0.39	0.95	0.03	มาก

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 พบว่าแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.39) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.46) แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.41) และแรงจูงใจด้านปัจจัยทางสังคม ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.49) อยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.49) อยู่ในระดับปานกลาง ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเป็น 0.95 ซึ่งถือว่ามีความเชื่อมั่นสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าแบบสอบถามด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ ด้านปัจจัยทางสังคม มีค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.88, 0.84, 0.90, 0.90 ตามลำดับ

2.2 ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา มาหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านเหตุผลส่วนตัว เป็นรายชื่อ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านเหตุผลส่วนตัว เป็นรายชื่อ

แรงจูงใจในการศึกษาด้านเหตุผลส่วนตัว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
1.มีความต้องการและสนใจในวิชาชีพนี้เป็นพิเศษ	4.04	0.699	มาก
2.เป็นวิชาที่เหมาะสมกับสติปัญญาของตนเอง	3.84	0.642	มาก
3.ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น	4.36	0.655	มาก
4.ต้องการมีทักษะในวิชาชีพ	4.22	0.721	มาก
5.มีความถนัดในสาขาวิชาชีพนี้โดยเฉพาะ	3.65	0.736	มาก
6.บุคลิกภาพของตนเหมาะสมกับวิชาชีพนี้	3.65	0.717	มาก
7.การศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ทำให้เกิดความภูมิใจ	4.05	0.670	มาก
8.เพื่อเพิ่มวุฒิการศึกษา	4.25	0.695	มาก
9.เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.33	0.712	มาก
10.เพื่อยกระดับของตนเองด้วยการเรียน	4.20	0.766	มาก
11.ต้องการได้รับความรู้ใหม่ด้านธุรกิจ	4.28	0.724	มาก
12.เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.35	0.630	มาก
13.เพื่อให้มีความรู้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ	4.31	0.682	มาก
14.เพื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น	4.04	0.764	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

แรงจูงใจในการศึกษาด้านเหตุผลส่วนตัว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
15.มีความรู้เดิมในด้านวิชาชีพ	3.78	0.879	มาก
16.ที่ตั้งของสถานศึกษาสะดวกต่อการเดินทาง	3.71	0.956	มาก
17.มีความปลอดภัยในสถานศึกษา	3.88	0.886	มาก
18.สถานศึกษามีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ	4.01	0.842	มาก
19.สภาพแวดล้อมภายในสถาบันเหมาะสมสวยงาม	4.10	0.809	มาก
20.อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนทันสมัย	3.98	0.840	มาก
รวม	4.05	0.412	มาก

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 4 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านเหตุผลส่วนตัว อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.5$, S.D. = 0.412) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.655) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนต้องการมีพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.630) และเพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.712) ตามลำดับ

2.3 ผู้วิจัยได้นำคะแนนแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา มาหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นรายข้อ ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
21.บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน	3.95	0.797	มาก
22.ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน	3.82	0.918	มาก
23.เข้าเรียนตามเพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน	3.23	1.260	ปานกลาง
24.เพื่อนแนะนำให้เรียน	3.21	1.080	ปานกลาง
25.รุ่นพี่ที่กำลังศึกษาอยู่ หรือที่จบการศึกษาแนะนำให้เรียน	3.44	1.003	ปานกลาง
26.อาจารย์ประจำชั้นแนะนำ	3.33	0.972	ปานกลาง
27.โรงเรียนแห่งนี้ให้คำแนะนำ	3.49	0.987	ปานกลาง
28.คนรู้จักแนะนำให้เข้าเรียน	3.28	1.034	ปานกลาง
29.อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ	3.40	1.064	ปานกลาง
รวม	3.46	0.668	ปานกลาง

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 5 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.668) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจจาก บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.797) และญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = 0.918) อยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจจากที่ โรงเรียนแห่งนี้ให้คำแนะนำ ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.987) รุ่นพี่ที่กำลังศึกษาอยู่ หรือที่จบการศึกษาแนะนำให้เรียน ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 1.003) รวมทั้งจากการที่อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 1.064) และแรงจูงใจจากบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง

2.4 ผู้วิจัยได้นำคะแนนแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา มาหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการประกอบอาชีพ เป็นรายข้อ ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการประกอบอาชีพ เป็นรายข้อ

แรงจูงใจในการศึกษาด้านการประกอบอาชีพ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
30. เพื่อเป็นวิชาชีพเลี้ยงตัวเองได้	4.13	0.869	มาก
31. เพื่อนำไปประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นเจ้าของกิจการ	4.20	0.730	มาก
32. เพื่อประกอบอาชีพแข่งขันกับผู้อื่นได้	4.04	0.680	มาก
33. เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในวิชาชีพ	4.21	0.749	มาก
34. เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ	4.26	0.691	มาก
35. เพื่อนำความรู้ไปตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม	4.20	0.696	มาก
36. มีโอกาสประกอบอาชีพอิสระได้มากกว่าสายสามัญ	4.21	0.726	มาก
37. สามารถหาประสบการณ์ตรงด้านอาชีพระหว่างเรียน	4.25	0.743	มาก
38. มีโอกาสประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง	4.23	0.643	มาก
39. เรียนสายอาชีพสามารถหารายได้พิเศษจากวิชาชีพที่เรียนในระหว่างเรียนได้	4.23	0.668	มาก
40. เพื่อนำความรู้ที่ได้ไปประกอบเป็นอาชีพเสริม	4.21	0.688	มาก
41. เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพหรือกิจการที่มีอยู่	4.08	0.672	มาก
42. เรียนเพื่อโอกาสในการทำงานในองค์กร	4.12	0.728	มาก
43. มีทักษะในการประกอบอาชีพ	4.07	0.691	มาก
44. เป็นวิชาชีพที่ทำหาค่าความสามารถ	4.16	0.764	มาก
45. เป็นวิชาชีพที่ต้องพัฒนาอยู่เสมอ	4.17	0.733	มาก
รวม	4.17	0.461	มาก

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 6 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.461) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจเพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.691) รองลงมาคือ มีโอกาสประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง

($\bar{X} = 4.25$ S.D. =0.643) ส่วนแรงจูงใจในการเรียนสายอาชีพสามารถหารายได้พิเศษจากวิชาชีพที่เรียนในระหว่างเรียนได้ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. =0.668) รวมทั้งเพื่อนำความรู้ที่ได้ไปประกอบเป็นอาชีพเสริม ($\bar{X} = 4.23$, S.D. =0.688) และแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพอื่นๆ อยู่ในระดับมาก

2.5 ผู้วิจัยได้นำคะแนนแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา มาหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการปัจจัยทางสังคม เป็นรายชื่อ ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ด้านการปัจจัยทางสังคม เป็นรายชื่อ

แรงจูงใจในการศึกษาด้านปัจจัยทางสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
46.เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ	4.13	0.713	มาก
47.เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบัน	4.16	0.678	มาก
48.มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ	4.09	0.786	มาก
49.พัฒนาความสามารถของตนเองด้านวิชาชีพให้สูงขึ้น	4.15	0.658	มาก
50.เพื่อพัฒนาตนเองให้คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น	4.21	0.759	มาก
51.สังคมให้การยอมรับผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพ	4.18	0.678	มาก
52.ได้รู้จักเพื่อนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์	4.15	0.716	มาก
53.เป็นวิชาที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ	4.16	0.699	มาก
54.เป็นแบบอย่างในการใฝ่หาความรู้ในครอบครัว	4.19	0.738	มาก
55.เป็นวิชาชีพที่มีเกียรติได้รับการยกย่องนับถือ	4.16	0.737	มาก
56.ขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง	4.24	0.672	มาก
57.ถ้าสำเร็จการศึกษาแล้วได้เลื่อนสถานภาพทางสังคม	4.11	0.748	มาก
58.ทำให้มีโอกาสสานสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมมากขึ้น	4.17	0.714	มาก
59.โอกาสประกอบธุรกิจเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน	4.19	0.732	มาก
รวม	4.16	0.490	มาก

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 7 พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพด้านการบัญชีทางสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, S.D. =0.490) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจเพื่อขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง ($\bar{X} = 4.24$, S.D. =0.672) รองลงมาคือ เพื่อพัฒนาตนเองให้คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น ($\bar{X} = 4.21$, S.D. =0.759) และ เป็นแบบอย่างในการเฝ้าหาความรู้ในครอบครัว ($\bar{X} = 4.19$, S.D. =0.738) โอกาสประกอบธุรกิจเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน ($\bar{X} = 4.19$, S.D. =0.732) และแรงจูงใจด้านปัจจัยทางสังคมอื่นๆ อยู่ในระดับมาก

3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมทุกด้านและแต่ละด้าน

3.1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีสองกลุ่ม ผู้วิจัยเปรียบเทียบโดยใช้สถิติการทดสอบค่าที จำแนกตามระดับชั้น ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมและรายด้าน ด้านจำแนกตาม ระดับชั้น

แรงจูงใจในการศึกษา	ระดับชั้น				t	P
	ปวช.1 (N=101)		ปวช.2 (N=124)			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.04	0.398	4.05	0.424	-0.141	0.887
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.49	0.701	3.43	0.640	0.720	0.473
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.20	0.458	4.15	0.463	0.890	0.374
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.18	0.466	4.14	0.509	0.600	0.549
รวม	3.98	0.405	3.94	0.385	0.714	0.476

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 8 พบว่า นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.405) ด้านที่อยู่ในลำดับมากคือ ด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 0.458) ด้านปัจจัยทางสังคม ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.466) และ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.04$, S.D. = 0.398) ส่วน ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.701)

ส่วนนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D. = 0.385) ด้านที่อยู่ในลำดับมากคือ ด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.15$, S.D. = 0.463) ด้านปัจจัยทางสังคม ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.600) และ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.424) ส่วน ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.640)

เปรียบเทียบระหว่างระดับชั้น พบว่านักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.714$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านมีแรงจูงใจในการศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดย ด้านการประกอบอาชีพ ($t = 0.890$) ด้านปัจจัยทางสังคม ($t = 0.600$) และ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($t = -0.141$) และ ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($t = 0.720$)

3.2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีสองกลุ่ม ผู้วิจัยเปรียบเทียบโดยใช้สถิติการทดสอบค่าที จำแนกตามประเภทของสถานศึกษา ดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวมและรายด้าน
ด้านจำแนกตามประเภทของสถานศึกษา

แรงจูงใจในการศึกษา	ประเภทของสถานศึกษา				t	P
	สถานศึกษารัฐบาล (N=127)		สถานศึกษาเอกชน (N=98)			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	3.95	0.416	4.17	0.376	-3.980**	0.000
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.48	0.659	3.43	0.680	0.564	0.573
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.09	0.488	4.28	0.398	-3.201**	0.002
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.07	0.515	3.90	0.414	-3.108**	0.002
รวม	3.90	0.414	4.04	0.352	-2.669**	0.008

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 9 พบว่า นักเรียนในสถานศึกษารัฐบาล มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$, S.D. =0.414) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในลำดับมากคือ ด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.09$, S.D. =0.488) ด้านปัจจัยทางสังคม ($\bar{X} = 4.07$, S.D. =0.515) และ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 3.95$, S.D. =0.416) ส่วน ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$, S.D. =0.659)

ส่วนนักเรียนในสถานศึกษาเอกชน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$, S.D. =0.352) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากคือ ด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X} = 4.28$, S.D. =0.398) ด้านปัจจัยทางสังคม ($\bar{X} = 3.90$, S.D. =0.414) และ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($\bar{X} = 4.17$, S.D. =0.376) ส่วน ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D. =0.680)

เปรียบเทียบระหว่างประเภทของสถานศึกษา พบว่านักเรียนในสถานศึกษารัฐบาล กับนักเรียนในสถานศึกษาเอกชน มีแรงจูงใจในการแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ($t = -2.669$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการประกอบอาชีพ ($t = -3.201$) ด้านปัจจัยทางสังคม ($t = -3.108$) และด้านเหตุผลส่วนตัว ($t = -3.980$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($t = 0.564$) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม กรณีที่เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยรวมทุกด้านและแต่ละด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

ตาราง 10 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านจำแนกตาม อาชีพผู้ปกครอง

แรงจูงใจในการศึกษา	อาชีพของผู้ปกครอง								F	P
	ข้าราชการ		พนักงานบริษัท		ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว		เกษตรกร			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.03	0.45	4.19	0.47	4.08	0.39	3.94	0.35	2.57	0.06
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.43	0.66	3.58	0.66	3.52	0.71	3.34	0.58	1.21	0.30
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.14	0.48	4.30	0.58	4.24	0.38	4.04	0.45	3.14*	0.02
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.13	0.52	4.29	0.59	4.21	0.42	4.04	0.49	2.13	0.09
รวม	3.93	0.42	4.09	0.47	4.01	0.365	3.84	0.34	3.48**	0.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F=3.48$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการประกอบอาชีพ ($F= 3.14$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนด้านปัจจัยทางสังคม ($F= 2.13$) ด้านเหตุผลส่วนตัว ($F= 2.57$) และ ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($F= 1.21$) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีทดสอบของ LSD(Least Significant Difference Test)

ตาราง 11 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง ในด้านรวม

แรงจูงใจในการศึกษา	MD	SE	P
ข้าราชการ-พนักงานบริษัท	-0.156	0.092	0.091
ข้าราชการ-ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว	-0.080	0.068	0.241
ข้าราชการ-เกษตรกร	0.092	0.073	0.214
พนักงานบริษัท-ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว	0.076	0.086	0.376
พนักงานบริษัท-เกษตรกร	0.248**	0.090	0.006
เกษตรกร-ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว	0.172**	0.065	0.009

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 11 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท กับ เกษตรกร และนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ เกษตรกร กับ ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนตัว มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน อาชีพอื่นๆ นั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของ
นักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง ในด้านการประกอบอาชีพ

แรงจูงใจในการศึกษา	MD	SE	P
ข้าราชการ-พนักงานบริษัท	-0.1665	-0.108	0.124
ข้าราชการ-ผู้ประกอบการส่วนตัว	-0.1050	0.080	0.190
ข้าราชการ-เกษตรกร	0.0938	0.086	0.278
พนักงานบริษัท-ผู้ประกอบการส่วนตัว	0.0615	0.100	0.541
พนักงานบริษัท-เกษตรกร	0.2602*	0.105	0.014
เกษตรกร-ผู้ประกอบการส่วนตัว	0.1988**	0.076	0.010

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 12 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท กับ เกษตรกร มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ เกษตรกร กับ ผู้ประกอบการส่วนตัว มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน อาชีพอื่นๆ นั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม กรณีที่เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว จำแนกตามผลการเรียน โดยรวมทุกด้านและแต่ละด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

ตาราง 13 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านจำแนกตามผลการเรียน

แรงจูงใจในการศึกษา	ผลการเรียน						F	P
	คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00		คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99		คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	3.92	0.393	3.98	0.415	4.16	0.391	6.19**	0.002
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.42	0.537	3.48	0.659	3.45	0.710	0.10	0.903
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.14	0.364	4.09	0.472	4.27	0.455	3.89*	0.022
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.17	0.424	4.09	0.472	4.27	0.455	1.89	0.153
รวม	3.91	0.357	3.91	0.402	4.02	0.394	2.34	0.099

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 13 พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=2.34$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านเหตุผลส่วนตัว ($F= 6.19$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการประกอบอาชีพ ($F= 3.89$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านปัจจัยทางสังคม ($F= 1.89$) และด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($F= 0.10$) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีทดสอบของ LSD(Least Significant Difference Test)

ตาราง 14 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของ
นักเรียน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามผลการเรียน ในด้านเหตุผลส่วนตัว

แรงจูงใจในการศึกษา	MD	SE	P
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99	-0.0601	0.09112	0.805
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00	-0.2371*	0.09209	0.038
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00	0.1770**	0.05695	0.009

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 14 พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 15 ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของ
นักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จำแนกตามผลการเรียน ในด้านการประกอบอาชีพ

แรงจูงใจในการศึกษา	MD	SE	P
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99	0.0477	0.10291	0.898
คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00	-0.1302	0.10400	0.458
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 - คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00	-0.1779*	0.06431	0.023

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 15 พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 และ นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยรวมและด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อ 2 กรณีที่เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว จำแนกตามภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน โดยรวมทุกด้านและแต่ละด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

ตาราง 16 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้าน ด้านจำแนกตาม ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน

แรงจูงใจในการศึกษา	ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน						F	P
	อำเภอเมือง		อำเภออื่นๆ ใน		นอกจังหวัด			
	ยะลา		จังหวัดยะลา		ยะลา			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเหตุผลส่วนตัว	4.03	0.433	4.12	0.362	4.02	0.398	0.87	0.420
2. ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.42	0.620	3.50	0.699	3.51	0.757	0.43	0.653
3. ด้านการประกอบอาชีพ	4.13	0.480	4.20	4.25	4.25	0.437	1.33	0.267
4. ด้านปัจจัยทางสังคม	4.12	0.480	4.22	0.457	4.21	0.457	1.16	0.315
รวม	3.9	0.412	4.01	0.346	4.00	0.026	1.07	0.343

ผลของการวิเคราะห์ตามตาราง 16 พบว่า นักเรียนที่มีภูมิสำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=1.07$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว ($F= 0.87$) ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ($F= 0.43$) ด้านการประกอบอาชีพ ($F= 1.33$) และด้านปัจจัยทางสังคม ($F= 1.16$) ซึ่งทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม โดยรวม และแยกรายด้าน 4 ด้านได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทพาณิชยกรรม ใน 4 ด้าน จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นปี อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียน ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน และประเภทของสถานศึกษา ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลทางด้านแนะแนวเกี่ยวกับการเข้าศึกษาต่อของนักเรียน และ ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในหน่วยงานต่างๆ ในการวางแผนรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและสังคมต่อไป

ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนโดยอธิบายเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยกับผู้ประสานงานประจำโรงเรียนผดุงประชาพาณิชยการ และ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา โดยผู้ประสานงานเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมให้ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามวัดระดับแรงจูงใจ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.963

ภายหลังที่ได้รับแบบสอบถามคืนแล้วผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อนำมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน และทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มใช้สถิติทดสอบค่าที เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่าสองกลุ่มโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ถ้าพบว่ามีความสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีทดสอบของ LSD (Least Significant Difference Test)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน โดยคำนวณหาจำนวนร้อยละ 100 สรุปผลดังนี้ พบว่านักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 225 คน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ผลการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่อำเภอเมืองจังหวัดยะลา และประเภทของ สถานศึกษาเป็นของรัฐบาล

2. นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัว และแรงจูงใจด้านปัจจัยทางสังคม อยู่ในระดับมาก และแรงจูงใจด้านการสนับสนุนบุคคลที่ เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง

2.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านนี้อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดย นักเรียนต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนต้องการมีพื้นฐานใน การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ตามลำดับ

และข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นอันดับแรก คือ ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น รองลงมาคือ เป็น พื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และ เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าและเมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจจาก บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน และ ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน อยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจจากที่ โรงเรียนแห่งนี้ให้คำแนะนำ รุ่นพี่ที่ กำลังศึกษาอยู่ หรือที่จบการศึกษาแนะนำให้เรียน รวมทั้งจากการที่อาจารย์แนะแนวของ สถานศึกษาเดิมแนะนำ และแรงจูงใจจากบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง

2.3 ด้านการประกอบอาชีพ นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพด้านนี้อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นอันดับแรก คือ นักเรียนมีแรงจูงใจเพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการ ประกอบอาชีพอิสระ รองลงมาคือ มีโอกาสประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง ส่วนแรงจูงใจในการเรียนสาย อาชีพสามารถหารายได้พิเศษจากวิชาชีพที่เรียนในระหว่างเรียนได้ รวมทั้งเพื่อนำความรู้ที่ได้ไป ประกอบเป็นอาชีพเสริม และแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพอื่นๆ อยู่ในระดับมาก

2.4 ด้านปัจจัยทางสังคม นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านนี้อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจเพื่อขยายโอกาส ความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง รองลงมาคือ เพื่อพัฒนาตนเองให้คิดเป็น ทำเป็นและ

แก้ปัญหาเป็น และ เป็นแบบอย่างในการเฝ้าหาความรู้ในครอบครัว โอกาสประกอบธุรกิจเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน และแรงจูงใจด้านปัจจัยทางสังคมอื่นๆ อยู่ในระดับมาก

3. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม จำแนกตาม ระดับชั้น อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียน ภูมิลำเนาเดิม ของนักเรียน และประเภทของสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

3.1 นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 นักเรียนที่มีประเภทของสถานศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 นักเรียนที่มีอาชีพผู้ปกครองต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น และด้านปัจจัยทางสังคม มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ในด้านรวมพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท กับ เกษตรกร และนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ เกษตรกร กับ ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนด้านการประกอบอาชีพ พบว่าพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ พนักงานบริษัท กับ เกษตรกร มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ เกษตรกร กับ ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

3.4 นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ในด้านเหตุผลส่วนตัวพบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในด้านเหตุผลส่วนตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ในด้านประกอบอาชีพ พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่

2.00-2.99 กับ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5

3.5 นักเรียนที่มีภูมิหลังเดิมต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

1. ผลที่ได้จากการศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านเหตุผลส่วนตัว เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นอันดับแรก คือ ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ รวิพร นิลदानวงศ์ (2544 : 54) ได้ศึกษาสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ของนิสิตปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ต้องการยกระดับคุณวุฒิให้สูงขึ้นเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน และต้องการมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะสภาพสังคมปัจจุบันเห็นว่า การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (กาญจนา พันธุ์เยี่ยม 2546 : อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรมของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตไกลกังวล พบว่า แรงจูงใจด้านเหตุผลส่วนตัวเป็นแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเข้าเป็นนิสิต นักศึกษาต้องการมีความก้าวหน้าในชีวิต การที่นักศึกษาเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรมเป็นทางด้านสายอาชีพในสาขาหนึ่งและต้องการนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพ

1.2 ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก คือ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน ดังที่ Maslow (1954-35-36) กล่าวว่า ในการจัดแบ่งความต้องการของมนุษย์ในขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Social of Belonging Needs) เมื่อความต้องการในขั้นที่ 1 และ 2 ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์จะมีความต้องการให้เป็นที่รักของผู้อื่น มีความต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ต้องการที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรต่าง ๆ และต้องการให้ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ (2545 : 75) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักเรียน โรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักศึกษาได้รับการสนับสนุนจากบิดา มารดา ผู้ปกครองมากที่สุด

1.3 ด้านการประกอบอาชีพ เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีแรงจูงใจมากเป็นอันดับแรก คือ เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ ทั้งนี้นักเรียนอาจมุ่งหวังในการก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในชีวิต ดังที่ โรเจอร์ (สววัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547 : 44-45 ; อ้างอิงจาก Rogers. 1979. Adult Learning. P. 13-20) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักศึกษาผู้ใหญ่มาเรียน

แรงจูงใจในด้านอาชีพ (Votional Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญในการทำให้ผู้ใหญ่แสวงหาความรู้ โดยการเข้าศึกษาต่ออีกครั้ง ในกลุ่มผู้ใหญ่วัยต้น ส่งเสริมโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงานที่ดำเนินการอยู่แล้ว จากการสำรวจข้อมูลของสถาบันการศึกษา ผู้ใหญ่แห่งชาติในประเทศอังกฤษ (NIAE : National Institute of Adult Education) ประมาณร้อยละ 10 ของนักศึกษาให้ข้อมูลว่าการเข้ามาเรียนด้วยความมุ่งมั่นเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการงานและอาชีพนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ไชยเพชร (2536 : 76) แรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

1.4 ด้านปัจจัยทางสังคม เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีแรงจูงใจมากเป็นอันดับแรก คือ ขยายโอกาสและความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง ดังที่ โรเจอร์ (สวัมน์ วัฒนวงศ์. 2547 : 44-45 ; อ้างอิงจาก Rogers. 1979. Adult Learning. P. 13-20) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักศึกษาผู้ใหญ่มาเรียน แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) นักศึกษาเข้ามาเรียนคือการที่ได้จะมีโอกาสพบเพื่อนใหม่รู้จักกับครูผู้สอน ตลอดจนบรรยากาศที่แปลกไปจากชีวิตประจำวันและในขณะเดียวกันก็มีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทางสมองและสติปัญญา (Intellectual Motives) แทรกอยู่ด้วย จากการสำรวจของสถาบัน NIAE พบว่าเหตุผลนี้มีจำนวนถึงร้อยละ 10 ของนักศึกษาผู้ใหญ่ และดังที่ Maslow (1954-35-36) กล่าวว่า ในการจัดแบ่งความต้องการของมนุษย์ในขั้นที่ 4 ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นในสังคม (Esteem of Status Needs) เป็นความต้องการที่จะมีความมั่นใจในตนเองในด้านความสามารถ ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถ มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับยกย่องจากผู้อื่น รวมถึงความต้องการมีฐานะเด่นในสังคม เป็นที่สรรเสริญนับหน้าถือตาของบุคคลทั่วไปในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรจิรา วงษ์บุญงาม (2549 : อัดสำเนา) ที่พบว่า แรงจูงใจในระดับมากในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิต ด้านปัจจัยทางสังคม คือ การที่สังคมให้การยอมรับผู้สำเร็จการศึกษาทางบริหารธุรกิจ

2. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจ การศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม จำแนกตาม ระดับชั้น อาชีพผู้ปกครอง ผลการเรียน ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน และประเภทของสถานศึกษา ปรากฏดังนี้

2.1 นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่เข้าเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 และ 2 มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพ ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น ต้องการขยายโอกาสและความก้าวหน้าความสำเร็จให้ตนเอง รวมทั้งมีอายุที่ใกล้เคียงกัน ดังที่ ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (2526 : 32) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับ จะแตกต่างกันออกไปตาม

วัย ฐานะ และโอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียน อาจจะเริ่มมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา ประเสริฐประสาทณ์ ที่ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี พบว่า นักศึกษาที่ระดับชั้นเรียน ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 มีแรงจูงใจในการศึกษาโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 นักเรียนที่เรียนในสถานศึกษารัฐบาล กับนักเรียนสถานศึกษาเอกชน มีแรงจูงใจในการศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เพราะว่า นักเรียนที่เลือกศึกษาในสถานศึกษาต่างกันเพราะมีแรงจูงใจแตกต่างกันออกไปไม่ว่าจะเป็นด้านเหตุผลส่วนตัวหรือปัจจัยทางสังคมและการประกอบอาชีพ อาจจะก่อให้เกิดแรงจูงใจได้ ดังที่ ปฐม นิคมานนท์. (2528 : 321) กล่าวว่าเหตุจูงใจให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนเหตุหนึ่ง คือ เหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญและชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้น หรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียน เพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและด้านความรู้ เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้นประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งทางสังคม หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ราตรี กลิ่นประทุม ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการตลาด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีซึ่งเป็นสถานศึกษาเอกชน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการตลาดสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีที่เป็นสถานศึกษารัฐบาล

2.3 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนด้านปัจจัยทางสังคม ด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดย นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพ พนักงานบริษัท และ ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีแรงจูงใจในการศึกษาในด้านรวม และด้านการประกอบอาชีพ มากกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพ เกษตรกร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพ พนักงานบริษัทและ ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวมีความมุ่งหวังที่จะให้บุตรหลานเลือกเรียนในสาขาวิชาชีพ ทางด้านพาณิชยกรรม และสามารถประกอบธุรกิจส่วนตัวเองได้ การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา ไพโรจน์เพชรายุทธ (2545 : 75) ได้ทำการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักเรียน โรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรม ด้านอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4 นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านเหตุผลส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00 มีแรงจูงใจในการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในด้านเหตุผลส่วนตัว และด้านการประกอบอาชีพมากกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 และนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99 ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เพราะว่า ผลการเรียนเป็นส่วนหนึ่งของระดับเชาว์ปัญญา ความสามารถและการเข้ามาศึกษาต่อในสายวิชาชีพส่วนใหญ่ นักเรียนแต่ละคน que เลือกเรียนย่อมมีเหตุผลต่างกัน เช่น เป็นวิชาชีพที่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ ต้องการมีทักษะในวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลเลียมส์ (วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์ และคนอื่น ๆ. 2519: 10; อ้างอิงจาก William. 1956) ได้ทำการทดลองและจัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในแต่ละวัย พบว่าแต่ละบุคคลในแต่ละวัย พบว่าแต่ละบุคคลจะมีความรู้ไม่เท่ากับคนทุกคนจะต่างกันในเรื่องความถนัดความสามารถพิเศษ ความสนใจ ทักษะติดต่อดจนบุคลิกภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพินดา ฤทธิ์จันทร์ (2547. อัดสำเนา) ได้ศึกษาแรงจูงใจการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนชั้นปีที่ 2 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพาณิชยการ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัวด้านการสนับสนุนของผู้อื่นและด้านลักษณะของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.5 นักเรียนที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนเข้ามาเช่าหอพักในเมือง ทำให้การเดินทางไปเรียนมีความสะดวก ปลอดภัย ไม่ต่างกับนักเรียนที่อยู่ในเมือง การสื่อสารที่ทันสมัยทำให้ได้รับข่าวสาร มีความต้องการในการเรียนที่เหมือนกัน และการศึกษาในยุคปัจจุบันในสำคัญต่อการศึกษา ความเสมอภาคทางการศึกษาให้เท่าเทียมกันไม่ว่าจะอยู่ในอำเภอเมืองยะลา อำเภออื่นๆ ในจังหวัดยะลา และนอกจังหวัดยะลา ดังที่ สำอองงามวิชา (2539: 94-95) กล่าวว่า บุคคลทุกคนมีความต้องการ มากมายหลายอย่าง บางอย่างก็เป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ บางอย่างก็เป็นความต้องการทางจิตใจ เช่น การเป็นที่ยอมรับ ซึ่งการศึกษาในยุคปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่คนในสังคมยุคปัจจุบันให้ความสำคัญกันมากซึ่งบางครั้ง ถ้าไม่มีการศึกษาติดตัวก็ไม่สามารถประกอบอาชีพได้เลย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทองวรรณ ศิริวรรณ (2543: 62) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรเศรษฐศาสตร์และการจัดการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว พบว่า ภูมิลำเนาเดิมต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกันส่วนด้านลักษณะของสถาบันและด้านการประกอบอาชีพ นักศึกษาเห็นว่าลักษณะของสถาบันมีหลักสูตรตามที่ตนเองต้องการศึกษาต่อเพื่อนำไปใช้ในการหางานทำเหมือน ๆ กัน จึงทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยมาใช้

จากการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา ด้านเหตุผลส่วนตัว โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น ควรปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยสอดคล้องกับตลาดแรงงานในปัจจุบัน ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น เมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับอยู่ในระดับมาก คือ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน การที่นักเรียนได้รับคำแนะนำจาก บิดา มารดา หรือผู้ปกครองให้เรียน แสดงว่า ผู้ปกครองให้ความสนใจในสถานศึกษา ควรทำการประชาสัมพันธ์และแจ้งข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความไว้วางใจในการให้บุตรหลานมาเรียนในสถานศึกษา ส่วนในข้อโรงเรียนแห่งนี้ให้คำแนะนำ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง สถาบันการศึกษาควรทำการประชาสัมพันธ์เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ ให้อาจารย์แนะแนวประจำสถาบันการศึกษาออกแนะแนวให้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิชาชีพ ด้านการประกอบอาชีพเมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ ควรร่วมมือกับสถานประกอบการเพื่อจัดส่งนักเรียนไปฝึกงานในสถานที่จริง นักเรียนมีประสบการณ์จริงได้เรียนรู้โดยการกระทำ ด้านปัจจัยทางสังคมเมื่อพิจารณาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก คือ ขยายโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรม เพื่อให้เกิดพัฒนาการทางอารมณ์ สังคมและบุคลิกภาพของนักเรียนอย่างสมบูรณ์ เช่น การส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนแสดงผลงาน การประชาสัมพันธ์กิจกรรม กิจกรรมพบปะสังสรรค์ การเข้าร่วมชมรม การเข้าแข่งขันทางวิชาการ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการติดตามผลการผลิตนักเรียนที่จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

2.2 ควรวิจัยเกี่ยวกับความคาดหวังที่มีต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

2.3 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คณะบริหารธุรกิจ จังหวัดยะลา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : กรุงเทพฯ : ศรีเดชการพิมพ์.
- กาญจนา พันธุ์เยี่ยม. (2546). แรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการโรงแรมของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตไกลกังวล. สารนิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ:ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันจิรา วงษ์บุญงาม. (2549). แรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิต ระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี) ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่. (2524, ธันวาคม – 2525 ,มกราคม). ความต้องการทางการศึกษา : โอกาสและทางเลือก. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 17 – 23. กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2520).จิตวิทยาเบื้องต้น.สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร : กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. บริษัทซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด. กรุงเทพฯ.
- ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526, ตุลาคม – ธันวาคม). “เรียนเพื่ออะไร” วิทยากร. 81(4) :32-35.
- ทองวรรณ ศิริวรรณ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรเศรษฐศาสตร์และการจัดการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว. สารนิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประเสริฐศาสน์. (2546).แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.สารนิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2548). วิธีวิทยาการวิจัยทางการศึกษา. (เอกสารประกอบการเรียน). กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2549). เอกสารประกอบการเรียนวิชาสัมมนาวิจัยทางธุรกิจศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปฐม นิคมานนท์. (2528). การศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ ทิพย์อักษร.

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์.(2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พนิดา ไพโรจน์เพชรรายุทธ. (2545). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ของนักเรียนโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี. สารนิพนธ์
กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ :
ถ่ายเอกสาร.
- พาสณา จุลรัตน์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา.ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.
- มงคล ค่อยประเสริฐ. (2539). แรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปอ).
ในจังหวัดอุทัยธานี. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- โยธิน ศันสนยุท.(2531). จิตวิทยา.โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ. คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- รวีพร นิลदानวงศ์. (2544). สิ่งจูงใจในการเลือกเรียน หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(ต่อเนื่อง2 ปี)
ของนิสิตปริญญาตรี คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินุณยานิพนธ์
กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ :
ถ่ายเอกสาร.
- ราตรี กลิ่นประทุม. (2545). แรงจูงใจในการเลือกเรียน สาขาวิชาการตลาดของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย. (2544). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตพาณี วัฒนสินธุ์และคนอื่นๆ. (2519). จิตวิทยาความแตกต่างระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมชัย เจนจตุรงค์(2542). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษา
ในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร : ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2523). หลักการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ ไทยวัฒนาพานิช.
- สมพงษ์ จิตจรัสอำพันธ์. (2540). องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายบริหารธุรกิจ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.

- สุพินดา ฤทธิจันทร์. (2547). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน
ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนไทยบริหารธุรกิจและพัฒนศึกษา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.*
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2530). *การศึกษาผู้ใหญ่ : พื้นฐานการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ.*
- สุวลี จันลิม. (2545). *แรงจูงใจในการเลือกเรียนกลุ่มวิชาธุรกิจค้าปลีกในระบบทวิภาคีของนักเรียน
อาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพัฒนศึกษาเขตพูน. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : ถ่ายเอกสาร.*
- สุวิมล ดีลัน. (2521). *การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดโรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี.วิทยานิพนธ์
ศศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์.(2547ป. *จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2533). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สำอองค์ งามวิชา. (2543). *การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตภาคสมทบ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.*
- หลุย จำปาเทศ. (2535). *จิตวิทยาการจูงใจ. กรุงเทพฯ : สถาบันการบริหารและจิตวิทยา.*
- อารี พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไยใหม่ เอ็ดดูเคท.*
- Hilgard. (1962). *Introduction to psychology.* Ernest Ropiequet hilfard. New York : Harcourt,
Brace.
- Hoppock, R.(1967). *Occupational Information.* 3rd ed. New York : McGraw – Hill.
- Maslow, Abraham Harold.(1954). *Motivation and personality.* New York Harper & Row.
- <http://www.yvc.ac.th>
- <http://www.pdc.ac.th>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม
และหนังสือให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ที่ ศธ 0519.12/1312

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๔ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเขต

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์ บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-2 จำนวน 127 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

1๙๙๙ C

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063, 02-6641000 ต่อ 5731, 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/1313

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒ กุมภาพันธ์ 2551

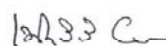
เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนผดุงประชาพัฒนา

เนื่องด้วย นางสาวนสริน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์ บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-2 จำนวน 98 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนสริน คลระหมาน ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/311

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๒ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนเทคนิคบริหารธุรกิจยะลา

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-2 คอบแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน ได้ทำการเก็บข้อมูลซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

๒๕๕๑ C

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0640.07/085

วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา
100 หมู่ที่ 5 ค.สะเตงนอก
อ.เมือง จ.ยะลา 95000

๗ พฤศจิกายน 2550

เรื่อง อนุญาตให้นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ทำสารนิพนธ์

เรียน หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ

อ้างถึง หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง นางสาวนัศรีน คลระหมาน รหัส 49199080422 นิสิต
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ภาคพิเศษ มีความประสงค์จะทำสารนิพนธ์ เรื่อง
“แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนพิเศษการ อาชีวศึกษาในอำเภอเมือง
จังหวัดยะลา” นั้น

ในการนี้ วิทยาลัยฯ อนุญาตให้นางสาวนัศรีน คลระหมาน ทำสารนิพนธ์เรื่อง
ดังกล่าว และแจ้งมาเพื่อให้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพฑูย์ เพ็ชรสงคราม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา

ฝ่ายบริหารทรัพยากร

งานบริหารงานทั่วไป

โทรศัพท์ 0-7325-7014 - 131

โทรสาร 0-7325-7015

ที่ ผก. 525 / 2550

โรงเรียนผดุงประชาพัฒนวิชาการ
เลขที่ 1 เทศบาล 3 ตำบลสะเตง
อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 95000

14 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง อนุญาตให้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนพัฒนวิชาการ อาชีวศึกษาในอำเภอเมือง
จังหวัดยะลา”

เรียน หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์

ตามที่ นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกธุรกิจศึกษา ภาควิชา มีความประสงค์จะสอบถามข้อมูลจากนักเรียน นักศึกษา
โรงเรียนผดุงประชาพัฒนวิชาการ เพื่อใช้เป็นข้อมูลทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนพัฒนวิชาการ อาชีวศึกษา ในอำเภอเมือง จังหวัดยะลา”

ในการนี้โรงเรียนผดุงประชาพัฒนวิชาการ ได้เห็นความสำคัญในการทำสารนิพนธ์
เรื่องดังกล่าว ยินดีให้นางสาวนัศรีน คลระหมาน สอบถามข้อมูลจากนักเรียน นักศึกษาได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

Dr. M.

(นางสมพร กิตติสาร)

ผู้อำนวยการโรงเรียนผดุงประชาพัฒนวิชาการ

ฝ่ายวิชาการ

โทรศัพท์ 0-7321-2338 , 0-7324-7565

โทรสาร 0-7321-2338

ภาคผนวก ข

**รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม
และหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ**

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย

อาจารย์น้ำผึ้ง อินทะเนตร

ดร.อิทธิ น่วมถนอม

ดร.จรรยา สิงห์ทอง

ดร.อดุลย์ ใบกุหลาบ

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ครู คศ.3 โรงเรียนบางกะปิ

ครู คศ.3 ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน

กรุงเทพมหานคร 1

กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร

ที่ ศธ 0519.12/13๘๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๕ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิมไทย์

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 คอ 5731, 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศาสตร์ โทรศัทพ์มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/1317

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๕ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน ดลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์น้ำผึ้ง อินทะเนตร เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนัศรีน ดลระหมาน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรทัศน์มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/1316

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๕ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบางกะปิ

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์อรินทร์ น่วมถนอม เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063, 02-6641000 ต่อ 5731, 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรทัศน์มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/1310

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10111

6 กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร 1

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์จรรยา สิงห์ทอง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

๒๙๖๖ C

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ: สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์มือถือ 081-7670169

ที่ ศธ 0519.12/13๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

๕ กุมภาพันธ์ 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการกองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร

เนื่องด้วย นางสาวนัศรีน คลระหมาน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา” โดยมี รองศาสตราจารย์บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวนัศรีน คลระหมาน และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญเชิด ภิระเศชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัทพ์มือถือ 081-7670169

ภาคผนวก ค

**แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน
ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา**

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน

ประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดระดับแรงจูงใจของท่านในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยศึกษาใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

ทั้งนี้เมื่อท่านได้อ่านข้อความแล้วขอให้พิจารณาตามความเป็นจริงว่าท่านมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพอย่างไร โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในความเป็นจริงมากที่สุด แบบสอบถามชุดนี้ขึ้นเพื่อประโยชน์ในการทำวิจัยเท่านั้น ข้อคำตอบไม่มีผลกระทบใดต่อผู้ตอบทั้งสิ้น จึงขอให้ท่านตอบให้ครบทุกข้อเพื่อความสมบูรณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านการประกอบอาชีพ และด้านปัจจัยทางสังคม

โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อ คำตอบของท่านมีคุณค่าต่องานวิจัยนี้มาก

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียน

1. ระดับชั้น

1.1 () ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 1.2 () ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2

2. อาชีพผู้ปกครอง

2.1 () ข้าราชการ 2.2 () พนักงานบริษัท

2.3 () ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว 2.4 () เกษตรกร

3. ผลการเรียน

3.1 () คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 3.2 () คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.99

3.3 () คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-4.00

4. ภูมิลำเนาเดิมของนักเรียน

4.1 () อำเภอเมือง ยะลา 4.2 () อำเภออื่นๆ ในจังหวัดยะลา

4.3 () นอกจังหวัดยะลา

5. ประเภทของสถานศึกษา

5.1 () สถานศึกษารัฐบาล 5.2 () สถานศึกษาเอกชน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจในการศึกษาของท่านตามความเป็นจริง

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านเหตุผลส่วนตัว						
1	มีความต้องการและสนใจในวิชาชีพนี้เป็นพิเศษ					
2	เป็นวิชาที่เหมาะสมกับสติปัญญาของตนเอง					
3	ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น					
4	ต้องการมีทักษะในวิชาชีพ					
5	มีความถนัดในสาขาวิชาชีพนี้โดยเฉพาะ					
6	บุคลิกภาพของตนเหมาะสมกับวิชาชีพนี้					
7	การศึกษาในสาขาวิชาชีพนี้ทำให้เกิดความภูมิใจ					
8	เพื่อเพิ่มวุฒิการศึกษา					
9	เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
10	เพื่อยกระดับของตนเองด้วยการเรียน					
11	ต้องการได้รับความรู้ใหม่ด้านธุรกิจ					
12	เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
13	เพื่อให้มีความรู้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ					
14	เพื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น					
15	มีความรู้เดิมในด้านวิชาชีพ					
16	ที่ตั้งของสถานศึกษาสะดวกต่อการเดินทาง					
17	มีความปลอดภัยในสถานศึกษา					
18	สถานศึกษามีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ					
19	สภาพแวดล้อมภายในสถาบันเหมาะสมสวยงาม					
20	อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนทันสมัย					
ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง						
21	บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน					
22	ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน					
23	เข้าเรียนตามเพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน					
24	เพื่อนแนะนำให้เรียน					

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
25	รุ่นพี่ที่กำลังศึกษาอยู่ หรือที่จบการศึกษาแนะนำให้เรียน					
26	อาจารย์ประจำชั้นแนะนำ					
27	โรงเรียนแห่งนี้ให้คำแนะนำ					
28	คนรู้จักแนะนำให้เข้าเรียน					
29	อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ					
ด้านการประกอบอาชีพ						
30	เพื่อเป็นวิชาชีพเลี้ยงตัวเองได้					
31	เพื่อนำไปประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นเจ้าของกิจการ					
32	เพื่อประกอบอาชีพแข่งขันกับผู้อื่นได้					
33	เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในวิชาชีพ					
34	เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ					
35	เพื่อนำความรู้ไปตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม					
36	มีโอกาสประกอบอาชีพอิสระได้มากกว่าสายสามัญ					
37	สามารถหาประสบการณ์ตรงด้านอาชีพระหว่างเรียน					
38	มีโอกาสประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง					
39	เรียนสายอาชีพสามารถหารายได้พิเศษจากวิชาชีพที่ เรียนในระหว่างเรียนได้					
40	เพื่อนำความรู้ที่ได้ไปประกอบเป็นอาชีพเสริม					
41	เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพหรือกิจการที่มีอยู่					
42	เรียนเพื่อโอกาสในการทำงานในองค์กร					
43	มีทักษะในการประกอบอาชีพ					
44	เป็นวิชาชีพที่ท้าทายความสามารถ					
45	เป็นวิชาชีพที่ต้องพัฒนาอยู่เสมอ					
ด้านปัจจัยทางสังคม						
46	เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ					
47	เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบัน					
48	มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ					

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของนักเรียนประเภทวิชาพาณิชยกรรม จังหวัดยะลา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
49	พัฒนาความสามารถของตนเองด้านวิชาชีพให้สูงขึ้น					
50	เพื่อพัฒนาตนเองให้คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น					
51	สังคมให้การยอมรับผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพ					
52	ได้รู้จักเพื่อนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์					
53	เป็นวิชาที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ					
54	เป็นแบบอย่างในการใฝ่หาความรู้ในครอบครัว					
55	เป็นวิชาชีพที่มีเกียรติได้รับการยกย่องนับถือ					
56	ขยายโอกาสและความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง					
57	ถ้าสำเร็จการศึกษาแล้วได้เลื่อนสถานภาพทางสังคม					
58	ทำให้มีโอกาสสัมผัสกับบุคคลในสังคมมากขึ้น					
59	โอกาสประกอบธุรกิจเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและ สังคมปัจจุบัน					

ขอขอบคุณที่ทําได้กรุณาใช้เวลาเพื่อตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นางสาวนักรีน ดลระฆมาน
นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว	ค่า IOC	ผลการ คัดเลือก
1	มีความต้องการและสนใจในวิชาชีพนี้เป็นพิเศษ	1.00	นำไปใช้
2	เป็นวิชาที่เหมาะสมกับสติปัญญาของตนเอง	1.00	นำไปใช้
3	ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น	1.00	นำไปใช้
4	ต้องการมีทักษะในวิชาชีพ	1.00	นำไปใช้
5	มีความถนัดในสาขาวิชาชีพนี้โดยเฉพาะ	1.00	นำไปใช้
6	บุคลิกภาพของตนเองเหมาะสมกับวิชาชีพนี้	1.00	นำไปใช้
7	การศึกษาในสาขาวิชาชีพทำให้เกิดความภูมิใจ	1.00	นำไปใช้
8	เพื่อเพิ่มวุฒิการศึกษา	1.00	นำไปใช้
9	เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	0.80	นำไปใช้
10	เพื่อยกระดับของตนเองด้วยการเรียน	1.00	นำไปใช้
11	ต้องการได้รับความรู้ใหม่ด้านธุรกิจ	1.00	นำไปใช้
12	เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	1.00	นำไปใช้
13	เพื่อให้มีความรู้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ	1.00	นำไปใช้
14	เพื่อได้รับการยอมรับจากผู้อื่น	0.60	นำไปใช้
15	มีความรู้เดิมในด้านวิชาชีพ	1.00	นำไปใช้
16	ที่ตั้งของสถานศึกษาสะดวกต่อเดินทาง	1.00	นำไปใช้
17	มีความปลอดภัยในสถานศึกษา	1.00	นำไปใช้
18	สถานศึกษามีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ	1.00	นำไปใช้
19	สภาพแวดล้อมภายในสถาบันเหมาะสมสวยงาม	1.00	นำไปใช้
20	อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนทันสมัย	1.00	นำไปใช้

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษา ด้านการสนับสนุนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง	ค่า IOC	ผลการ คัดเลือก
21	บิดา มารดา หรือผู้ปกครองแนะนำให้เรียน	1.00	นำไปใช้
22	ญาติพี่น้องสนับสนุนให้เรียน	1.00	นำไปใช้
23	เข้าเรียนตามเพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน	1.00	นำไปใช้
24	เพื่อนแนะนำให้เรียน	1.00	นำไปใช้
25	รุ่นพี่ที่กำลังศึกษาอยู่ หรือที่จบการศึกษาจาก	1.00	นำไปใช้
26	สถานศึกษาแห่งนี้ให้คำแนะนำ	0.60	นำไปใช้
27	คนรู้จักแนะนำให้เข้าเรียน	0.80	นำไปใช้
28	ตัดสินใจเลือกเรียนด้วยตนเอง	0.20	ตัดทิ้ง
29	อาจารย์แนะแนวของสถานศึกษาเดิมแนะนำ	1.00	นำไปใช้
30	อาจารย์ประจำชั้นของสถานศึกษาเดิมแนะนำ	1.00	นำไปใช้
แรงจูงใจในการศึกษา ด้านการประกอบอาชีพ			
31	เพื่อเป็นวิชาชีพเลี้ยงตัวเองได้	1.00	นำไปใช้
32	เพื่อนำไปประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นเจ้าของกิจการ	1.00	นำไปใช้
33	เพื่อประกอบอาชีพแข่งขันกับผู้อื่นได้	0.60	นำไปใช้
34	เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในวิชาชีพ	1.00	นำไปใช้
35	เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพอิสระ	0.80	นำไปใช้
36	เพื่อนำความรู้ไปตัดสินใจเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม	1.00	นำไปใช้
37	มีโอกาสประกอบอาชีพอิสระได้มากกว่าสายสามัญ	1.00	นำไปใช้
38	สามารถหาประสบการณ์ตรงด้านอาชีพระหว่างเรียน	1.00	นำไปใช้
39	มีโอกาสประกอบอาชีพที่มีรายได้สูงขึ้น	1.00	นำไปใช้
40	เรียนสายอาชีพสามารถหารายได้พิเศษระหว่างเรียนได้	1.00	นำไปใช้
41	เพื่อนำความรู้ที่ได้ไปประกอบเป็นอาชีพเสริม	1.00	นำไปใช้
42	เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพหรือกิจการที่มีอยู่	1.00	นำไปใช้
43	เรียนเพื่อโอกาสในการทำงานในองค์กร	1.00	นำไปใช้
44	มีทักษะในการประกอบอาชีพ	1.00	นำไปใช้
45	เป็นวิชาชีพที่ทำหายความสามารถ	1.00	นำไปใช้

ข้อ	แรงจูงใจในการศึกษา ด้านการประกอบอาชีพ	ค่า IOC	ผลการ คัดเลือก
46	เป็นวิชาชีพที่ต้องพัฒนาอยู่เสมอ แรงจูงใจในการศึกษา ด้านปัจจัยทางสังคม	1.00	นำไปใช้
47	เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ	0.80	นำไปใช้
48	เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบัน	1.00	นำไปใช้
49	มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ	0.60	นำไปใช้
50	พัฒนาความสามารถของตนเองด้านวิชาชีพให้สูงขึ้น	1.00	นำไปใช้
51	เพื่อพัฒนาตนเองให้คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น	1.00	นำไปใช้
52	สังคมให้การยอมรับผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพ	1.00	นำไปใช้
53	รู้จักเพื่อนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ประเภทวิชาพณิชยกรรมเป็นวิชาที่สำคัญต่อการพัฒนา เศรษฐกิจ	1.00	นำไปใช้
54	เศรษฐกิจ	0.80	นำไปใช้
55	เป็นแบบอย่างในการเฝ้าหาความรู้ในครอบครัว	0.60	นำไปใช้
56	เป็นวิชาชีพที่มีเกียรติได้รับการยกย่องนับถือ	0.80	นำไปใช้
57	ขยายโอกาสและความก้าวหน้าและความสำเร็จให้ตนเอง	1.00	นำไปใช้
58	ถ้าสำเร็จการศึกษาแล้วได้เลื่อนสถานภาพทางสังคม	0.60	นำไปใช้
59	ทำให้มีโอกาสสานสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมมากขึ้น	0.80	นำไปใช้
60	โอกาสประกอบธุรกิจเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและ สังคมปัจจุบัน	0.80	นำไปใช้

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นัศรีน ดลระหมาน
วันเดือนปีเกิด	18 ตุลาคม 2525
สถานที่เกิด	อำเภอควนโดน จังหวัดสตูล
สถานที่ปัจจุบัน	353/37 ซอย รามคำแหง87 หัวหมาก บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

ประวัติการศึกษา

2541	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสตูลวิทยา
2544	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ จากวิทยาลัยเทคนิคสตูล
2546	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2548	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การตลาด) จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2550	การศึกษามหาบัณฑิต (ธุรกิจศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ